

บทที่ 4

ผลการศึกษา

4.1 วิธีทางบัญชี

เมื่อทำการวิเคราะห์ งบดุล งบกำไรขาดทุน ด้วยวิธีวิเคราะห์เปอร์เซ็นต์แนวโน้ม (Trend Analysis) จากตัวแทนธนาคารทั้ง 3 กลุ่ม ซึ่งธนาคารขนาดใหญ่ได้ศึกษาธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย ส่วนธนาคารขนาดกลางได้ศึกษาธนาคารกรุงศรีอยุธยา ธนาคารศรีนคร และธนาคารขนาดเล็กได้ศึกษาธนาคารเอเชีย และธนาคารสหธนาคาร โดยใช้ปี พ.ศ. 2531 เป็นปีฐาน

4.1.1 วิเคราะห์งบดุลของธนาคารพาณิชย์ ซึ่งมีการพิจารณาทั้งหมวดสินทรัพย์และหนี้สิน โดยจะให้ความสำคัญกับกลุ่มสินทรัพย์หมุนเวียนและกลุ่มหนี้สินหมุนเวียน

กลุ่มสินทรัพย์หมุนเวียน

1. เงินสดและเงินฝากธนาคาร หมายถึง เงินสดและเงินฝากธนาคารที่ปราศจากภาระผูกพันเป็นสินทรัพย์ที่มีสภาพคล่องสูง

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงไทยมีการจัดการเชิงปริมาณที่ไม่สูงมากนัก ในปี พ.ศ. 2537 ธนาคารกรุงไทยมีเงินสดและเงินฝากธนาคารถึง 235.69% ในขณะที่ พ.ศ. 2538 ธนาคารกรุงเทพมีปริมาณ 114.53%

แต่ในปี พ.ศ. 2540 มีปรากฏการณ์ให้เห็นว่าธนาคารมีเงินสดและเงินฝากธนาคารลดลงอย่างมาก โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพ, ธนาคารกรุงไทย ลดเหลือเพียง -44.77% และ -17.74%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีเงินสดและเงินฝากธนาคารสูงมากตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 – 2539 มีอัตราส่วนดังนี้ 235.44% 198.35% 485.88% 998.32% และ 634.47% และธนาคารศรีนครก็มีปริมาณที่สูงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 – 2539 223.25%, 114.70%, 243.63% และ 176.78% แต่ในปี พ.ศ. 2540 ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีเงินสดและเงินฝากธนาคาร สำหรับธนาคารศรีนครเป็น -40.49%

แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงศรีอยุธยาสภาพคล่องในภาวะวิกฤติสภาพคล่องใน พ.ศ. 2540 โดยสินทรัพย์ชนิดนี้ไม่ได้ลดลงมากดังเช่นธนาคารศรีนคร

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารขนาดเล็กอันได้แก่ ธนาคารเอเชียมีปริมาณที่เพิ่มขึ้นสูงเช่นเดียวกับธนาคารศรีนคร มีอัตราส่วนดังนี้ 192.29%, 102.81%, 115.38% และ 218.17% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีปริมาณที่น้อยมากเมื่อเทียบกับทั้ง 5 ธนาคาร ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 – 2539 มีเพียง 24.23%, 18.80%, 75.94% และ 83.87% เมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียมีเงินสดและเงินฝากธนาคารเป็น 33.20% และสหธนาคารเป็น -35.11% แสดงว่าธนาคารเอเชียก็สามารถรักษาสภาพคล่องได้โดยไม่ได้ลดลงมากเหมือนดังสหธนาคาร

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ กลุ่มธนาคารขนาดกลาง กลุ่มธนาคารเล็ก ทุกกลุ่มล้วนประสบภาวะสภาพคล่องที่ลดลงจากเงินสดและเงินฝากธนาคารที่มีปริมาณลดลงในปริมาณที่สูง เนื่องจาก 2 กรกฎาคม 2540 ตั้งแต่ประกาศค่าเงินบาทลอยตัว มีการเรียกชำระหนี้สินซึ่งจะต้องเปลี่ยนเงินสดและเงินฝากธนาคาร เป็นสกุลต่างประเทศเพื่อชำระหนี้และบัญชีหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทำให้สินทรัพย์สภาพคล่องชนิดนี้มียอดลดลง แสดงให้เห็นว่าก่อนปี 2539 เป็นช่วงเศรษฐกิจฟองสบู่โดยธนาคารขนาดใหญ่ถือสินทรัพย์สภาพคล่องชนิดนี้ไว้ปริมาณไม่สูงนัก เนื่องจากมีสาขาทั่วประเทศ สำหรับธนาคารกรุงศรีอยุธยามีการจัดการทางการเงินแบบอนุรักษนิยมไม่ได้ก่อหนี้สินไว้มาก เมื่อมีการเรียกชำระคืนจึงทำให้เงินสดและเงินฝากธนาคารไม่ลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว

2. บัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ย หมายถึง เงินที่ให้อั้วกันระหว่างธนาคารในที่นี้คือการปล่อยให้ธนาคารพาณิชย์อื่นกู้ยืม เป็นสินทรัพย์สภาพคล่องชนิดที่ให้ผลตอบแทนกับธนาคารพาณิชย์ที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพตั้งแต่ปี 2532 – 2539 มีอัตราที่ลดลงดังนี้ 6.23%, 26.87%, 58.59%, -9.15%, -9.32%, 44.85%, 61.83% และ 23.97% แต่ พ.ศ. 2540 มีปริมาณที่เพิ่มสูงมากถึง 4,751.82% สำหรับธนาคารกรุงไทยได้มีบทบาทให้อั้วกันระหว่างธนาคารเหมือนธนาคารกรุงเทพเพราะส่วนใหญ่นั้นในแต่ละปีตั้งแต่ พ.ศ. 2533 – 2539 มีแนวโน้มลดลง ยกเว้น พ.ศ. 2540 เพิ่มเป็น 304.71% แสดงให้เห็นว่าธนาคารขนาดใหญ่นิยมปล่อยให้ในตลาดเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารใน พ.ศ. 2540

กลุ่มธนาคารกลาง

เมื่อวิเคราะห์รายการนี้ของงบดุลธนาคาร กรุงศรีอยุธยา มีความสามารถบริหารสินทรัพย์ สภาพคล่อง ในตลาดให้กู้ยืมระหว่างธนาคารเนื่องจาก พ.ศ. 2532 – 2540 มีเปอร์เซ็นต์แนวโน้ม เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องมีอัตราส่วน 51.81%, 194.01%, 34.75%, 181.47%, -81.63%, 121.11%, 116.81% 383.08% และ 2,363.21% สำหรับธนาคารศรีนคร ปี พ.ศ. 2537 – 2539 มีแนวโน้ม ลดลงและ พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นถึง 441.38%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ในทำนองเดียวกับธนาคารเอเชียก็มีแนวโน้มเพิ่มในปี 2533 – 2536 เท่านั้น ส่วนปี 2537 – 2539 มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง ปี พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มถึง 1,527.37% และสห ธนาคารนั้นมีแนวโน้มลดลงตลอด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2532 – 2539 มีอัตราส่วนดังนี้ -59.11%, -53.47%, -25.27%, 43.30%, -66.55% แต่ พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นสูงมากถึง 1,369.38%

รายการบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยทั้ง 3 กลุ่มธนาคารทั้งขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก มีอัตราส่วนที่ต่ำเหมือนกันระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2535 และในปี พ.ศ. 2540 อัตรา ส่วนนี้เพิ่มขึ้นสูงมากโดยเฉพาะกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ และธนาคารขนาดกลางโดยเฉพาะธนาคาร กรุงศรีอยุธยาที่มีสถานะสภาพคล่องในการปล่อยให้กู้ยืมระหว่างธนาคาร ในอัตราที่สูงเนื่องจาก ตลอดระยะเวลาดำเนินงานช่วง 10 ปีที่ผ่านมา มีกลยุทธ์การระดมเงินฝากจึงทำให้มีสินทรัพย์สภาพ คล่องส่วนเกินในการปล่อยให้กู้ในตลาดเป็นชนิดนี้ แก่ธนาคารที่ยังขาดสภาพคล่องและกองทุน ฟื้นฟูฯ

3. หลักทรัพย์ซื้อโดยมีสัญญาขายคืน หมายถึง หลักทรัพย์ในตลาดซื้อคืนพันธบัตร ถ้าอยู่ใน หมวดสินทรัพย์ ธนาคารพาณิชย์มีสถานะเป็นเจ้าของหรือปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตร

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีบทบาทเด่นที่สุดโดยเปอร์เซ็นต์แนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ทุกปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2533 เป็นต้นมามีอัตราส่วนดังนี้ 700%, 3,240%, 6,644%, 604%, 9,840%, 10,548%, 51,032% แสดงให้เห็นถึงว่าธนาคารกรุงเทพมีสภาพคล่องส่วนเกินที่สุดและใช้ในทางแสวงหาผล กำไรในตลาดซื้อคืนพันธบัตร เนื่องจากมีความเสี่ยงน้อยและไม่ใช้การปล่อยกู้แบบ Clean loan แต่ พ.ศ. 2540 ธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงไทย ปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรสูงมากถึง 193 และ 430.15%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

เนื่องจากธนาคารกรุงศรีอยุธยาและธนาคารศรีนคร ไม่ได้เริ่มปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรใน พ.ศ. 2531 จึงสามารถอธิบายได้ในเชิงปริมาณในปีที่ปล่อยกู้ นั่นคือ ธนาคารศรีนครปล่อยกู้ใน พ.ศ. 2536 ถึง 300 ล้านบาท และธนาคารกรุงศรีอยุธยาปล่อยกู้ใน พ.ศ. 2537, 2538 และ 2540 ในปริมาณที่เพิ่มสูงขึ้น 275, 1,300 และ 15,600 ล้านบาท ซึ่งเพิ่มมากที่สุดในปี พ.ศ. 2540 เช่นเดียวกันกับธนาคารกรุงเทพ

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารสหธนาคารไม่ได้มีฐานะเป็นเจ้าของหนี้ จึงไม่ได้ปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรเลย และธนาคารเอเชียนั้นปล่อยกู้เพียงปี พ.ศ. 2531 และ 2533 (252.33%) ปีถัดมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2540 ไม่ได้มีการปล่อยกู้เช่นเดียวกัน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพมีความได้เปรียบในตลาดซื้อคืนพันธบัตรเนื่องจากการมีสินทรัพย์สภาพคล่องส่วนเกิน เพื่อการปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรเนื่องจากการมีจำนวนสาขาที่มากและ พ.ศ. 2540 มีอัตราการระดมเงินฝากที่สูง จากวิกฤตสภาพคล่องจึงเกิดย้ายเม็ดเงินฝากจากธนาคารขนาดเล็ก ขนาดกลาง เข้าสู่กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ และประกอบกับเป็นช่วงที่อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศสูง ซึ่งสภาพคล่องจากเม็ดเงินฝากจะใช้ในการปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรนี้เองจึงมีความสำคัญในการปล่อยให้กู้ในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงที่สุด

4. เงินลงทุนในหลักทรัพย์ หมายถึง เงินลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลและมิรัฐบาลค้าประกัน ได้แก่ พันธบัตรรัฐบาล, พันธบัตรรัฐวิสาหกิจ, พันธบัตร ธ.ป.ท. และพันธบัตรจากกองทุนฟื้นฟูฯ เป็นหลักทรัพย์ที่มีการลงทุน เพื่อผลตอบแทนและด้านการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์เอง หรือเพื่อการเปิดสาขาใหม่และการปล่อยสินเชื่อประเภทต่างๆ ในระบบ ส่วนหลักทรัพย์จดทะเบียนและรับอนุญาตนั้นเป็นหลักทรัพย์ที่ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ และหลักทรัพย์อื่นนั้นส่วนใหญ่เป็นหลักทรัพย์ที่ลงทุนในบริษัทลูกหรือธุรกิจในเครือ ฯลฯ

กลุ่มธนาคารใหญ่

ธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงไทย ให้ความสำคัญกับเงินลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดที่จดทะเบียนและรับอนุญาต โดยเฉพาะ พ.ศ. 2535 - 2539 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจดีทำให้ตลาดหลักทรัพย์เฟื่องฟู ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนดังนี้ 229.41%, 314.24%, 484.03%, 711.28% และ

742.19% และธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนดังนี้ 385.09%, 522.10%, 1,043.10%, 2,980.52% และ 3,630.43% สำหรับการลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลและรัฐบาลค้าประกัน และหลักทรัพย์อื่น มีอัตราส่วนในแต่ละปีค่อนข้างน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับเงินลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดที่จดทะเบียน และรับอนุญาต

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้ลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลค้าประกันในอัตราส่วนที่ยังมากกว่ากลุ่มธนาคารที่ขนาดใหญ่ ซึ่งมีอัตราส่วนใน พ.ศ. 2532 – 2539 ดังนี้ 7.57%, 34.74%, 36.53%, 25.35%, 26.89%, 42.09%, 66.46% และ 57.54% นอกจากนี้ช่วงที่เศรษฐกิจดีทั้งธนาคารกรุงศรีอยุธยาและธนาคารศรีนครได้นิยมลงทุนในหลักทรัพย์จดทะเบียนและรับอนุญาตในอัตราส่วนที่สูงใน พ.ศ. 2535 – 2539 ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีอัตราส่วนดังนี้ 168.98%, 158.18%, 491.95%, 804.15% และ 554.49% สำหรับธนาคารศรีนคร 533.51%, 3,319.84%, 3,290.49%, 5,037.66% และ 3,660.13%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียและธนาคารสหธนาคารนั้นให้ความสำคัญกับเงินลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดอื่น เนื่องมาจากการลงทุนหรือการขายสาขาของบริษัทลูกโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน พ.ศ. 2536 – 2539 เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้น โดยที่ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนดังนี้ 704.75%, 1,723.04%, 9,367.24% และ 5,307.34% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนดังนี้ 750.90%, 895.38%, 1,374.05% และ 1,577.86%

หมายเหตุ พ.ศ. 2540 ในบรรดหลักทรัพย์อื่นคือผลรวมของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ ทำให้ไม่สามารถแยกรายละเอียดในประเภทของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ได้

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลาง ระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 มีอัตราส่วนของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดจดทะเบียนและรับอนุญาต มีค่าสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตามภาวะที่ตลาดหลักทรัพย์ที่รุ่งเรือง กลุ่มธนาคารขนาดกลางดังธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีการบริหารสินทรัพย์แบบอนุรักษ์นิยม โดยยังให้ความสำคัญกับการลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลค้าประกันเพราะความเสี่ยงต่ำ สำหรับกลุ่มธนาคารขนาดเล็กนั้นได้ให้ความสำคัญด้วยการใช้เงินลงทุนในหลักทรัพย์ชนิดอื่น

5. เงินในสินเชื่อ หมายถึง เงินให้สินเชื่อทุกประเภทที่ไม่ใช่ตลาดเงิน ธนาคารพาณิชย์ รายได้หลักจะมาจากธุรกรรมเงินให้สินเชื่อ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 110.87%, 142.67%, 174.11%, 215.45%, 250.70% และ 285.70% สำหรับธนาคารกรุงไทย อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน 172.25%, 220.42%, 316.19%, 396.40%, 449.53% และ 513.96%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 160.05%, 212.04%, 340.67%, 452.05%, 537.72% และ 633.66% สำหรับธนาคารศรีนคร อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน 117.56%, 178.10%, 245.34%, 327.75%, 384.69% และ 464.15%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชีย มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 144.35%, 203.74%, 266.42%, 352.44% และ 459.18% สำหรับธนาคารสหธนาคารอัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นเช่นกัน 139.55%, 169.49%, 227.38%, 274.84% และ 311.75%

กลุ่มธนาคารทั้ง 3 กลุ่มในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ปริมาณเงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะธนาคารขนาดกลางมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงมาก เมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารอีก 2 กลุ่ม ซึ่งในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 เศรษฐกิจหลายภาคได้แก่ ภาคการผลิตและภาคอุตสาหกรรมหลายขนาด มีการขยายตัวที่สูง

6. ดอกเบี้ยค้างรับ หมายถึง ดอกเบี้ยค้างรับจากเงินให้สินเชื่อที่ปล่อยให้กู้ยืมออกไป

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วระหว่างปี พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 312.65%, 364.50%, 425.08% และ 844.40% สำหรับธนาคารกรุงไทยอยู่ในอัตราส่วนที่เพิ่มสูง

ขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวคือ 316.19%, 396.40%, 449.53% และ 513.96% ซึ่งใน พ.ศ. 2540 ธนาคารขนาดใหญ่ทั้ง 2 แห่ง เกิดดอกเบี้ยค้างรับในอัตราที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับปีฐาน

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วระหว่างปี พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 387.96%, 476.56%, 636.27% และ 1,083.08% สำหรับธนาคารนครนครอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นในอัตราที่ไม่สูงนักเมื่อเทียบกับธนาคารกรุงศรีอยุธยา ในระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2540 ดังนี้ 143.99%, 248% และ 491.68%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีความสามารถในการบริหารเรียกเก็บรายได้คงค้างชนิดนี้ โดยมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นน้อยกว่าทั้ง 5 ธนาคารพาณิชย์ ในระหว่างปี พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 5.76%, 18.90%, 52.85, 91.33% และ 227.87% สำหรับธนาคารสหธนาคารอัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วดังนี้ 220.34%, 322.63%, 373.21%, 564.08% และ 925.58%

กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มประสบภาวะดอกเบี้ยค้างรับที่เพิ่มสูงขึ้นมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งใน พ.ศ. 2540 โดยกลุ่มธนาคารขนาดกลางและธนาคารขนาดเล็กโดยเฉพาะสหธนาคาร ประสบภาวะการเพิ่มขึ้นของอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับสูงกว่าในอดีตมาก เนื่องจากระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 มีการปล่อยสินเชื่อในอัตราที่สูงตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ

7. ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ หมายถึง จำนวนเงินที่กันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ ซึ่งถือเป็นนโยบายที่กันไว้สำหรับหนี้สงสัยจะสูญ สินทรัพย์ชนิดนี้ถ้าอยู่ในปริมาณที่สูง ย่อมหมายถึงสินเชื่อนั้นคุณภาพด้อยลง

กลุ่มธนาคารใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 203.26%, 248.61%, 314.96% และ 702.65% แต่สำหรับธนาคารกรุงไทยกลับมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 276.92%, 424.69%, 554.56%, 686.01%, 866.04% และ 2,007.24% แสดงให้เห็นว่าสินเชื่อนั้นด้อยคุณภาพลงเรื่อยๆ และมากที่สุดในปี พ.ศ. 2540

กลุ่มธนาคารกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 227.93%, 391.46%, 604.96% และ 1,862.81% แต่สำหรับธนาคารศรีนครกลับมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 299.87%, 423.48%, 608.90%, 7,947.33% และ 6,823.09% ซึ่งสินทรัพย์ชนิดนี้ถือว่าเพิ่มในสัดส่วนที่มากที่สุดในปี พ.ศ. 2540

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 981.31%, 1,141.58%, 1,283.84%, 1,435.79%, 1,774.28% และ 3,316.05% และสำหรับธนาคารสหธนาคารก็เพิ่มขึ้นสูงอย่างรวดเร็วเช่นกันในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 266.10%, 446.35%, 570.55%, 557.46% และ 2,559.37% ซึ่งในปี พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นมากที่สุดเหมือนกับทั้ง 2 กลุ่มธนาคารข้างต้น

กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม ล้วนมีสินทรัพย์หมุนเวียนชนิดค่าเพื่อหนี้สงสัยจะสูญสูงขึ้นไปในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปี พ.ศ. 2540 กลุ่มธนาคารขนาดกลาง โดยเฉพาะธนาคารศรีนคร จัดสรรเงินให้สินเชื่อกับธุรกิจสินเชื่อและเกิดภาวะหนี้สูญในอัตราที่สูง และกลุ่มธนาคารขนาดเล็ก มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับปีฐาน เนื่องจากที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มสูงมาก ซึ่งทุกธนาคารจะต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เรื่องการกันสำรองจาก ธ.ป.ท. ทำให้ค่าเพื่อหนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูง

8. สินทรัพย์ หมายถึง แหล่งใช้ไปของเงินทุนของธนาคารพาณิชย์ หรือ หมายถึง ความเป็นเจ้าหนี้ ประกอบด้วยเงินสดและเงินฝาก บัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ย หลักทรัพย์ซื้อโดยมีสัญญาขายคืน เงินลงทุนในหลักทรัพย์ เงินให้สินเชื่อ ดอกเบี้ยค้างรับ ค่าเพื่อหนี้สงสัยจะสูญ ทรัพย์สินรอการขาย ภาระของลูกค้ายจากการรับรองที่ดิน อาคารและอุปกรณ์ซึ่งสุทธิตามราคา และสินทรัพย์อื่น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีการขยายการค้าดำเนินงาน โดยมีขนาดสินทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงดังนี้ 156.06%, 195.13% , 229.24% และ 301.49% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราการเพิ่มในระดับที่สูง

อย่างรวดเร็วครั้งนี้ 215.55% ,263.36% ,305.90% และ 348.48% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 มีการขยายขนาดสินทรัพย์ในอัตราที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาในระหว่าง พ.ศ.2537-2540 มีการขยายการดำเนินงาน โดยมีขนาดสินทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วครั้งนี้ 308.12% , 425.33% , 491.14% และ 603.65% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราการเพิ่มในระดับสูงครั้งนี้ 198.43% , 277.54% , 326.91% และ 324.08% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ.2540 มีการขยายขนาดสินทรัพย์ในอัตราที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียในระหว่าง พ.ศ.2537-2540 โดยมีขนาดสินทรัพย์ที่เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วครั้งนี้ 159.01% , 237.07% , 292.86% และ 386.35% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราการเพิ่มในระดับที่สูงครั้งนี้ 130.66% , 182.85% , 226.42% และ 270.57% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ.2540 มีการขยายขนาดสินทรัพย์ในอัตราที่สูง

กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม ได้มีการขยายขนาดของสินทรัพย์เนื่องจากธุรกิจธนาคารพาณิชย์ในระหว่าง พ.ศ. 2537-2540 ได้มีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว จึงทำให้ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม ได้มีการใช้สินทรัพย์หรือแหล่งใช้ไปของเงินทุนของธนาคารพาณิชย์เพื่อรองรับธุรกิจของธนาคารและเพื่อให้เกิดผลกำไรในการดำเนินงาน จึงมีอัตราการขยายขนาดของสินทรัพย์ในอัตราที่สูง

กลุ่มหนี้สินหมุนเวียน

1. เงินฝาก หมายถึง เงินฝากของธนาคารพาณิชย์ มีหลายประเภทถ้าแบ่งตามต้นทุนเงินฝากได้ 2 ประเภท เงินฝากชนิดต้นทุนต่ำได้แก่ เงินฝากกระแสรายวัน เงินฝากออมทรัพย์ และเงินฝากชนิดต้นทุนสูงได้แก่ เงินฝากประจำทุกประเภท ซึ่งโครงสร้างเงินฝากของประเทศไทยล้วนเป็นเงินฝากประจำ ทำให้ธนาคารพาณิชย์มีต้นทุนในดอกเบี้ยจ่ายที่สูง ในขณะที่ภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอยรายได้จากสินเชื่อได้ลดลง

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงมากขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2539 – 2540 ดังนี้ 212.38% และ 250.46% ซึ่งในช่วง พ.ศ. 2532 – 2538 มีอัตราที่เพิ่มขึ้นและสำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วน

ที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 216.74%, 243.45%, 299.29% และ 298.21% ซึ่งระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2536 มีอัตราเพิ่มขึ้นต่ำเช่นกัน

กลุ่มธนาคารกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงมากตั้งแต่ พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 343.52%, 490.10%, 542.44% และ 634.86% สำหรับธนาคารศรีนครก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นในเปอร์เซ็นต์ที่สูงเช่นกัน แต่ พ.ศ. 2540 นั้นอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นน้อยลงคือเพียง 149.65% เนื่องจากช่วงหลังจากประกาศค่าเงินบาทลอยตัวมีข่าวลือว่าธนาคารศรีนครมีปัญหาเรื่องความมั่นคง จึงทำให้มีเหตุการณ์คืนถอนเงิน

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชีย มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงมากขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2540 ดังนี้ 268.87%, 302.87% และ 270.84% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นมากเมื่อ พ.ศ. 2539 – 2540 ดังนี้ 198.13% และ 218.04%

ใน พ.ศ. 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม โดยเฉพาะธนาคารกรุงศรีอยุธยาที่ใช้กลยุทธ์การระดมเงินฝากที่เข้มแข็งมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นของเงินฝากสูงกว่าในอดีต เนื่องจากตลอดปีนี้อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศสูงขึ้นมาก เนื่องจากความต้องการสภาพคล่องจากการชำระหนี้ต่างประเทศหรือการชำระหนี้ให้กับกองทุนฟื้นฟู ทำให้ประชาชนนิยมฝากเงินเพื่อผลตอบแทนจากอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำที่สูง

2. บัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ย หมายถึง การเป็นลูกหนี้หรือการขอกู้ในตลาดอิตเตอร์แบงก์ ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสภาพคล่องและเพื่อหาผลกำไรจากปริมาณธุรกรรม ในด้านการปล่อยสินเชื่อประเภทต่างๆ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพ มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อ พ.ศ. 2539 และ 2540 คือ 896.66% และ โดยเพิ่มขึ้นถึง 15,699.30% สำหรับธนาคารกรุงไทยอัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นสูงมากที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2540 คือ 2,240.32%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 และเพิ่มขึ้นสูงมากที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2540 ดังนี้ 359.86%, 136.86%, 105.45%, 147.64% และ 4,876.14% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนได้เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 ดังนี้ 155.70%, 161.81% และ 142.03% และอัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นมากที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2540 โดยเพิ่มขึ้นถึง 4,929.97%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2540 โดยเพิ่มขึ้นถึง 1,776.64% สำหรับธนาคารสหธนาคารนั้นมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 ดังนี้ 208.15%, 270.61%, 283.93% และอัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นมากที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2540 โดยเพิ่มขึ้นถึง 1,113.40%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง และกลุ่มธนาคารขนาดเล็กระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 อยู่ในภาวะต้องพึ่งพิงสภาพคล่องจากตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคารหรือบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยสำหรับ พ.ศ. 2540 เกิดเหตุการณ์ที่เหมือนกันคือ กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มต้องการสภาพคล่องจากบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยเพราะวิกฤตสภาพคล่องจากหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้และการชำระหนี้คืนแก่เจ้าหนี้

3. หนี้สินจำค้ำเพื่อทวงถาม หมายถึง หนี้สินที่ธนาคารพาณิชย์กู้ยืมมา เมื่อเจ้าหนี้ทวงถามต้องชำระทันที

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีการกู้ยืมหนี้สินจำค้ำเมื่อทวงถามในอัตราที่ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2537 และอัตราที่เพิ่มสูงขึ้นใน พ.ศ. 2538 และ 2540 ดังนี้ 138.64% และ 103.88% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2539 ดังนี้ 168.54%, 189.20%, 255.85%, 3,989.08%, 3,344.95%, 2,039.79% และเพิ่มขึ้นเล็กน้อยใน พ.ศ. 2540 เพียง 184.73% แสดงให้เห็นถึงสภาพคล่องภายในกิจการที่ดีของธนาคารกรุงไทยที่สามารถกู้ยืมเงินประเภทจำค้ำเมื่อทวงถาม

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 2621.56%, 367.14%, 468.84%, 319.83% และ 245.85% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 1,053.51%, 398.65%, 341.56%, 408.64% และ 741.61% และเพิ่มขึ้นเล็กน้อยใน พ.ศ. 2540 เพียง 174.37%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2534 ดังนี้คือ 210.53% และ 314.19% และมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2538 ดังนี้ 129.69%, 212.09% และ 177.86% ระยะเวลาหลังใน พ.ศ. 2539 – 2540 เพียง 20.57% และ 53.56% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นในบางช่วง อาทิ พ.ศ. 2535 – 2536 ดังนี้ 152.88% และ 141.19% ระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2539 ดังนี้ 230.51% และ 117.43% ซึ่งใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้เพียง 93.02%

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ โดยเฉพาะธนาคารกรุงไทยในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2539 เนื่องจากความมั่นใจ ปริมาณธุรกรรมทางการเงินที่สูง เมื่อ พ.ศ. 2540 นั้น กลุ่มธนาคารทั้ง 3 กลุ่มกลับมีอัตราส่วนที่ลดลงมากเนื่องจากการย้ายชำระคืนเมื่อทวงถามเป็นการดึงสภาพคล่องออกจากระบบในระยะเวลาอันสั้น ในสภาวะที่ขาดสภาพคล่องจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ในปีดังกล่าวมีการก่อหนี้สินชำระคืนเมื่อทวงถามในอัตราที่ลดต่ำลงมาก

4. หลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืน หมายถึง การกู้ยืมระหว่างธนาคารที่ผ่านตลาดซื้อคืนพันธบัตร ถ้าในหมวดหนี้สินหมายถึง การเป็นฝ่ายขอกู้ยืม

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพเป็นผู้ขอกู้ยืมในตลาดซื้อคืนพันธบัตร ในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นใน พ.ศ. 2532 และ 2536 ดังนี้ 128.87% และ 113.08% อัตราส่วนที่ลดลงระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2535 กับ พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ -4.74%, -58.31%, -68.73% กับ -84.37%, 56.33% และ -91.19% สำหรับธนาคารกรุงไทยไม่ได้ขอกู้ยืมในรายการนี้ในปีฐาน (พ.ศ. 2531) แต่มีการกู้ยืมใน พ.ศ. 2533, 2536, 2538, 2539 และ 2540 ดังนี้ 2,688, 500, 328, 1,570, 7,022 และ 703 ล้านบาท แสดงให้เห็นถึงความต้องการสภาพคล่องหล่อเลี้ยงเช่นเดียวกัน

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความจำเป็นในการกู้ยืมในตลาดเงินชนิดนี้เพียงใน 2 ปีเท่านั้นคือ พ.ศ. 2534 – 2535 โดยมีอัตราส่วนที่มีแนวโน้มลดลงดังนี้ 100% และ -68.75% สำหรับธนาคารศรีนครมีการกู้ยืมในระยะแรกระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2535 ดังนี้ 51.52%, 257.76%, 58.31% และอยู่ในอัตราที่ลดลงเมื่อ พ.ศ. 2538 คือ -44.60%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียและธนาคารสหธนาคาร ไม่ได้เริ่มต้นกู้ยืมจากตลาดซื้อคืนพันธบัตร ซึ่งธนาคารเอเชียได้มีการกู้ยืมระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 มีการกู้ยืมทุกปี และเพิ่มปริมาณขึ้นมากที่สุด ใน พ.ศ. 2540 คือ 2,204 ล้านบาท สำหรับธนาคารสหธนาคารได้มีการกู้ยืมในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 โดยเฉพาะ พ.ศ. 2540 ได้เพิ่มปริมาณมากที่สุดถึง 4,225 ล้านบาทเช่นเดียวกับธนาคารเอเชีย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่มีสภาพคล่องที่ยังไม่เพียงพอจำเป็นต้องพึ่งการกู้ยืมในหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืน ในตลอดช่วงระยะเวลา 2536 – 2540 กลุ่มธนาคารขนาดกลางมีความจำเป็นน้อยในการพึ่งตลาดกู้ยืมประเภทนี้ สำหรับธนาคารขนาดเล็กในระยะยาวยังขาดสภาพคล่องจำเป็นต้องพึ่งเงินกู้ยืมจากหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืน และใน พ.ศ. 2540 มูลค่าหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืนนั้นมีปริมาณที่เพิ่มสูงมาก เป็นสัญญาณให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารเล็กขาดสภาพคล่องอย่างรุนแรง

5. เงินกู้ยืม หมายถึง เงินที่ธนาคารพาณิชย์ทำการกู้ยืมซึ่งประกอบด้วยเงินกู้ยืมระยะสั้นและเงินกู้ยืมระยะยาว

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีเงินกู้ยืมระยะสั้นจากต่างประเทศในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2539 ดังนี้ 156.87%, 197.82%, 175.48%, 154.31%, 97.38% และ 117.15% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 ดังนี้ 364.96%, 1,107.71% และ 248.32% ทั้งธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงไทยต่างมีสัดส่วนเงินกู้ยืมระยะสั้นภายในประเทศค่อนข้างต่ำ แต่กลับมีอัตราส่วนเงินกู้ยืมระยะยาวเพิ่มขึ้นสูงอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนดังนี้ 833.31%, 1,039.10%,

1,269.12% และ 1,278.18% และธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนดังนี้ 639.78%, 871.39%, 2,003.64% และ 1,890.76% แสดงว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ซึ่งพึ่งเงินกู้ยืมระยะยาวเป็นหลักและการกู้ยืมในต่างประเทศในระยะหลัง (ระหว่าง พ.ศ. 2534-2539) ก็มีความสำคัญเช่นกัน

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาเงินกู้ยืมระยะสั้นจากในประเทศในอัตราส่วนที่ลดต่ำลงในระหว่าง พ.ศ. 2532 - 2539 ดังนี้ -50.23%, -57.60%, -47.36%, -61.44%, -96.85%, -82.49%, -45.70% และ -24.63% เงินกู้ยืมระยะสั้นต่างประเทศมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2539 ดังนี้ 256.73%, 186.78% และ 329.08% และเงินกู้ยืมในระยะยาวอยู่ในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2540 ดังนี้ 7,276, 7,557, 10,244 และ 18,898 ล้านบาท สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนเงินกู้ยืมระยะสั้นในประเทศในอัตราที่ต่ำและเงินกู้ยืมระยะสั้นต่างประเทศอยู่ในอัตราที่ไม่สูงนัก แต่อัตราส่วนเงินให้กู้ยืมระยะยาวกลับเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมากในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2540 ดังนี้ 12,022.03%, 20,075.75%, 25,966.38% และ 25,995.55% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดกลางมีความต้องการเงินกู้ยืมระยะยาวในอัตราที่สูงระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2539

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียเงินกู้ยืมระยะสั้นจากต่างประเทศในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2539 ดังนี้ 242.28%, 398.42% และ 588.95% แต่กลับมีเงินกู้ยืมระยะสั้นในประเทศอยู่ในอัตราที่ต่ำ แม้แต่เงินกู้ยืมระยะยาวก็เพิ่มในอัตราส่วนที่ไม่สูงนักเช่นเดียวกับกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลาง สำหรับธนาคารสหธนาคารมีเงินกู้ยืมระยะสั้นจากต่างประเทศเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ใน พ.ศ. 2534 - 2539 ดังนี้ 299.21%, 369.73%, 748.71%, 979.85%, 1,939.62% และ 1,246.48% และเงินกู้ยืมระยะยาวได้มีปริมาณที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535 - 2540 ดังนี้ 450, 450, 1,453, 2,969, 3,113 และ 2,284 ล้านบาท

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลาง มีการกู้ยืมเงินในระยะยาวในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงมากในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2540 เนื่องจากการขยายตัวของเศรษฐกิจและภาวะที่ต้องการสภาพคล่อง จำเป็นต้องพึ่งแหล่งเงินกู้ระยะยาว สำหรับเงินกู้ยืมระยะสั้นจากต่างประเทศในระยะระหว่าง พ.ศ. 2534 - 2539 เป็นช่วงที่มีการเปิดเสรีเงินตราต่างประเทศ กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดเล็ก มีอัตราการเพิ่มขึ้นที่สูง ซึ่งกลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 2 สามารถทำได้ในระยะนั้นเนื่องจากตราสารหนี้ทางการเงินของไทยยังอยู่ในอันดับนำเชื่อถือ

4.1.2 การวิเคราะห์ห้วงกำไรขาดทุนของธนาคารพาณิชย์

1. รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผล หมายถึง รายได้หลักของธนาคารพาณิชย์ที่จะชี้ให้เห็นว่าธนาคารพาณิชย์สามารถดำเนินนโยบายในด้านสินเชื่อและเงินฝาก หลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลและที่รัฐบาลกำกับดูแลจนหลักทรัพย์อื่น เป็นไปในทิศทางที่ธนาคารพาณิชย์วางไว้ ตลอดจนอิทธิพลจากภาวะเศรษฐกิจที่ทำให้ธนาคารพาณิชย์มีรายได้ดอกเบี้ยจากเงินปันผลประเภทต่างๆ หมุนเวียนแตกต่างกันในแต่ละกลุ่มธนาคาร

1.1 เงินให้สินเชื่อและเงินฝาก

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากเงินให้สินเชื่อและเงินฝาก เพิ่มขึ้นสูงอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2540 ดังนี้ 292.06%, 337.41% และ 395.27% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 350.16%, 545.34% ,646.98% และ 663.43%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 356.15% , 619.58%, 738.19% และ 907.20% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะเวลาดังกล่าวคือ 278.07%, 477.95%, 553.64% และ 642.49%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากเงินให้สินเชื่อและเงินฝาก เพิ่มขึ้นสูงอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 249.96%, 400.50%, 501.25% และ 674.08% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระยะเวลา พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 412.76%, 438.27%, 471.43%, 637.65%, 690.44% และ 869.95%

เงินให้สินเชื่อและเงินฝากกลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มสามารถบริหารการเงินทำให้รายได้ส่วนนี้มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูง แต่รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากเงินให้สินเชื่อ ไม่ใช่ตัวตัด

สินอย่างเค็ดขาดที่จะทำให้เกิดกำไรที่เพิ่มสูงขึ้นหรือลดต่ำลง จะต้องคูต้นทุนทางการเงิน โดยเฉพาะค่าใช้จ่ายคอกเบ็ยประเภทต่างๆ ในด้านของเงินฝากและเงินกู้ยืมประเภทต่างๆ

1.2 หลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลค้ำประกัน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพได้รับรายได้คอกเบ็ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลค้ำประกันในอัตราส่วนที่ลดลงทุกปี ในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2539 ดังนี้ -0.10%, -6.82%, -11.34%, -12.14%, -12.60%, -10.89% และ -14.53% แต่เมื่อ พ.ศ. 2540 ก็ยังได้รับรายได้ส่วนนี้ในอัตราที่สูงกว่าช่วงระยะเวลาที่ผ่านมาคือ 39.45% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีทิศทางในระยะเวลาดังกล่าวในทำนองเดียวกัน -25.57%, -30.55%, -39.26%, -39.31%, -31.78%, -25.94% และเมื่อ พ.ศ. 2540 ก็ยังได้รับรายได้ส่วนนี้ในอัตราที่สูงกว่าธนาคารกรุงเทพ คือ 96.38%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้รับรายได้ส่วนนี้อยู่ในอัตราส่วนที่ไม่ลดลงมากนักเหมือนกับกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ ในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2539 ดังนี้ 33.07%, 43.25%, 29.59%, 27.94%, 37.69%, 57.30% และ 73.98% แต่เมื่อ พ.ศ. 2540 ถือได้ว่ารายได้ส่วนนี้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมากถึง 134.71% แต่เมื่อ พ.ศ. 2540 ถือได้ว่ารายได้ส่วนนี้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมากถึง 134.71% สำหรับธนาคารศรีนครกลับมีอัตราส่วนนี้ลดลงอย่างชัดเจนในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ -6.93%, -7.88%, -7.05%, -8.43%, -6.86% และ -39.14%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนนี้ลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ -10.48%, -16.26%, -18.34%, -19.96%, -25.57% และ -9.76% แต่สำหรับธนาคารสหธนาคารได้รับรายได้ชนิดนี้อยู่ในอัตราที่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารพาณิชย์อื่นๆ ในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 85.24%, 56.39%, 40.46%, 46.39%, 95.73% และ 646.99%

รายได้คอกเบ็ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์รัฐบาลและที่รัฐบาลค้ำประกันเป็นรายได้ที่มีความแน่นอน และความเสี่ยงน้อยซึ่งกลุ่มธนาคารขนาดกลางและกลุ่มธนาคารขนาดเล็ก เลือกลงทุนเพื่อให้ได้รับรายได้ส่วนนี้ซึ่งผลคอบแทนอยู่ในอัตราที่สูง

1.3 หลักทรัพย์อื่น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพได้รับรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์อื่นในอัตราส่วนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 196.76%, 454.87%, 817.55% และ 504.95% สำหรับธนาคารกรุงไทยในระยะเวลาดังกล่าวในทำนองเดียวกัน 1,671.01%, 2,063.21%, 1,486.16% และ 1,805.40% ซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้รับรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์อื่นในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2538 – 2540 ดังนี้ 614.22%, 1,013.39% และ 954.40% สำหรับธนาคารศรีนครในระยะเวลา พ.ศ. 2537 – 2540 เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วดังนี้ 712.29%, 1,322.06%, 1,992.04% และ 2,113.65% ซึ่งถือว่าเป็นการเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียได้รับรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์อื่นในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 122.58%, 5,496.45%, 6,618.98% และ 3,077.12% สำหรับธนาคารสหธนาคารเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้น ถึงจะไม่สูงมากเมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารเอเชีย ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวคือ 734.79%, 541.69%, 606.37% และ 1,537.44%

กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มได้รับรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลจากหลักทรัพย์อื่นเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 เนื่องจากจุดมุ่งหมายคล้ายหลักทรัพย์รัฐบาลและมีรัฐบาลค้ำประกันคือ อัตราผลตอบแทนค่อนข้างแน่นอนภายใต้ความเสี่ยงต่ำ

2. ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ย หมายถึงค่าใช้จ่ายหรือต้นทุนทางการเงินทั้ง 3 ประเภท ได้แก่ เงินฝาก เงินกู้ระยะสั้นและเงินกู้ยืมระยะยาว ซึ่งธนาคารพาณิชย์ที่มีต้นทุนต่างกัน ย่อมสร้างรายได้เปรียบด้านความสามารถการทำกำไร

2.1 เงินฝาก หมายถึง ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยจ่ายเงินฝากประเภทต่างๆ โครงสร้างเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยส่วนใหญ่เงินฝากประจำมีอยู่ในสัดส่วนที่สูงจึงทำให้ธนาคารพาณิชย์ต้องแบกภาระค่าใช้จ่ายของดอกเบี้ยเงินฝากตามปริมาณเงินฝากและอัตราดอกเบี้ย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีภาระค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยจากเงินฝากเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในอัตราที่ไม่สูงนักในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 ดังนี้ 46.32%, 110.24%, 190.28%, 136.31%, 146.08%, 138.52%, 260.38%, 319.14% และ 337.62% สำหรับธนาคารกรุงไทยการเคลื่อนไหวของอัตราส่วนเป็นดังนี้ 48.58%, 128.50%, 240.05%, 214.33% 179.26%, 209.46%, 368.67%, 440.33% และ 456.40%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีภาระค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยจากเงินฝากเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 ดังนี้ 186.33%, 350.54%, 287.81%, 316.20%, 353.06%, 674.72%, 814.65% และ 959.48% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงอย่างต่อเนื่องระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 175.10%, 143.51%, 209.87%, 220.18%, 420.98%, 522.91% และ 477.54% ซึ่งถือว่าอัตราการเพิ่มขึ้นสูงยิ่งมากกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 220.50%, 169.08%, 152.55%, 132.92%, 302.29%, 400.89% และ 717.22% แต่ธนาคารสหธนาคารกลับมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นสูงมากในช่วงระยะเวลาเดียวกันดังนี้ 203.43%, 359.37%, 349.60%, 295.93%, 462.24%, 626.63% และ 1,076.08% ซึ่งถือว่าอัตราการเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มธนาคารขนาดกลางและกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพ มีความสามารถในการจัดการด้านต้นทุนเงินฝากได้ดีที่สุดเนื่องจากตลอดช่วงระยะเวลา 2532 – 2540 อัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอยู่ในอัตราที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มธนาคารขนาดเล็ก และกลุ่มธนาคารขนาดกลาง ซึ่งมีภาระค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยเงินฝากในอัตราที่สูงมาก ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยเงินฝากนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งที่ธนาคารพาณิชย์จะบริหารให้เหมาะสมเพราะจะกระทบโดยตรงต่อความสามารถในการทำกำไร

2.2 เงินกู้ยืมระยะสั้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีภาระชำระดอกเบี้ยจากเงินกู้ยืมระยะสั้นในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูง เพียง พ.ศ. 2534, 2538 และ 2540 ดังนี้ 115.38%, 152.83% และ 555.51 % สำหรับธนาคารกรุงไทยมี อัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 370.65%, 1,278.35%, 903.18% และ 1,699.33% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยมีภาระดอกเบี้ยจ่ายจากเงินกู้ยืมระยะสั้นในอัตราที่ สูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีภาระชำระดอกเบี้ยจ่ายจากเงินกู้ยืมระยะสั้นในอัตราที่สูง เพียงใน พ.ศ. 2538 คือ 177.58% และ พ.ศ. 2540 คือ 443.49% แสดงถึงภาระฟุ้งฟิงเงินกู้ระยะสั้นในอัตรา ที่ต่ำ สำหรับธนาคารศรีนครที่มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นไม่สูงนักในบางปี คือ พ.ศ. 2534, 2538 และ 2539 ดังนี้ 113.38%, 211.32% และ 110.67%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 ดังนี้ 232.28%, 490.69%, 420.39% และ พ.ศ. 2540 ลดลงมากถึง -73.08% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีทิศทางที่เพิ่มขึ้นสูง ในระยะระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 318.57%, 570.56%, 925.55%, 2,222.84%, 1,760.52% และ พ.ศ. 2540 มีอัตราที่ต่ำกว่าใน พ.ศ. 2539 คือ 389.42% แสดงให้เห็นว่าธนาคารขนาดเล็กใน พ.ศ. 2540 มีการชำระหนี้ในอัตราที่ต่ำมากเนื่องจากขาดสภาพคล่องในการชำระหนี้ดอกเบี้ยจ่ายเงิน กู้ยืมระยะสั้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่มีภาระที่ต้องฟุ้งฟิงเงินกู้ยืมระยะสั้นในปริมาณที่สูงจึงทำให้ภาระ ดอกเบี้ยจ่ายเงินกู้ยืมระยะสั้นอยู่ในอัตราที่สูง และในภาวะเศรษฐกิจที่ถดถอย ในปี พ.ศ. 2540 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม มีความสามารถในการชำระหนี้ต่ำเนื่องจากอัตรา ส่วนค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยจากเงินกู้ยืมระยะสั้นได้ลดลงต่ำมากเมื่อเปรียบเทียบในระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539

2.3 เงินกู้ยืมระยะยาว

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยในส่วนของเงินกู้ยืมระยะยาวมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 222.68%, 651.65%, 755.66% และ 685.83% สำหรับธนาคารกรุงไทยกลับมีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นสูงอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 ดังนี้ 192.28%, 324.47%, 14.32%, 1,603.17%, 1,894.26%, 2,985.91%, 391.16%, 25,435.98% และ 18,038.34% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยพึ่งเงินกู้ยืมระยะยาวในปริมาณที่สูงจึงมีภาระค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูงจนกระทั่งถึงปัจจุบัน

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาการขยายการดำเนินงานทางการเงินอยู่บนพื้นฐานความเป็นอนุรักษ์นิยมโดยไม่ขยายตัวเร็วเกินไปตามภาวะเศรษฐกิจทั้งที่ก่อน พ.ศ. 2539 เป็นเศรษฐกิจในยุคฟองสบู่ก็ไม่ได้มีภาระดอกเบี้ยจ่ายจากเงินกู้ยืมระยะยาว ซึ่งภาระดอกเบี้ยจ่ายเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2538 – 2540 ดังนี้ 464, 638, 1,018 ล้านบาท สำหรับธนาคารศรีนคร กลับมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้ 332.46%, 6,111.65%, 6,740.25% และ 104,903.73% แสดงให้เห็นถึงค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยเพื่อชำระเงินกู้ยืมระยะยาว ที่ถูกเจ้าหน้าที่เรียกชำระคืนในอัตราที่สูงนั้นเจ้าหน้าที่นั้นไม่มั่นใจถึงสภาพคล่องในอนาคตจึงเรียกชำระคืนในมูลค่าที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 410.77%, 1,870.57%, 1,395.08% และ 1,190.77% ใน พ.ศ. 2540 กลับมีอัตราส่วนที่ต่ำกว่า พ.ศ. 2539 คือ 289.91% แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชียเร่งการชำระดอกเบี้ยจ่ายเงินกู้ยืมระยะยาวในช่วง พ.ศ. 2537 – 2539 สำหรับธนาคารสหธนาคารมีภาระนี้ระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 7, 54, 56, 173, 211, 263 ล้านบาท แสดงให้เห็นว่าในระยะเวลาดังกล่าวเงินกู้ยืมระยะยาวมีความจำเป็นต่อกิจการธนาคารจึงทำให้ดอกเบี้ยจ่ายเพิ่มสูงขึ้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ โดยเฉพาะธนาคารกรุงไทยและกลุ่มธนาคารขนาดกลาง โดยเฉพาะธนาคารศรีนคร ถูกเรียกชำระหนี้จากดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระยะยาวในอัตราที่สูงซึ่งจะไปลดประ

สิทธิภาพการทำกำไรซึ่งจะทำให้ธนาคารพาณิชย์ทั้งสองมีกำไรที่ลดต่ำลง หรืออาจจะทำให้เกิดผลขาดทุนได้ในที่สุด

3. หนี้สงสัยจะสูญ หมายถึง ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญมีธนาคารพาณิชย์ต้องกันเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ตามกฎหมายทางการเงินในแต่ละปี ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญเป็นต้นทุนค่าเสียโอกาสอย่างหนึ่ง แทนที่ธนาคารพาณิชย์จะนำเงินจำนวนนี้ไปลงทุนเพื่อให้ได้ผลกำไรกลับคืนมา แต่ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต้องจ่าย เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงให้แก่ธนาคารของตน ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญเป็นรายการที่แสดงให้เห็นว่าสินเชื่อนั้นมีคุณภาพมากน้อยเพียงใด ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญนี้เป็นปัจจัยที่จะไปลดความสามารถทำกำไรของธนาคารพาณิชย์ในภาวะเศรษฐกิจระยะเวลาต่างๆ ที่สินเชื่อนั้นมีคุณภาพที่แตกต่างกันไป

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีค่าใช้จ่ายหนี้สงสัยจะสูญตลอดช่วงในระหว่าง พ.ศ. 2532 - 2539 มีค่าอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำไม่ได้ไปลดความสามารถในการทำกำไรลงมากนัก ดังนี้ -2.23%, 52.60%, -0.63%, 43.50%, 37.58%, 21.16% และ 53.01% แต่ในปี พ.ศ. 2540 ค่าใช้จ่ายหนี้สงสัยจะสูญได้เพิ่มในอัตราที่สูงมากถึง 660.91% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 - 2539 ดังนี้ 256.62%, 329.84%, 263.91%, 282.51% และ 411.93% แต่ในปี พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นถึง 2,984.03% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยนั้นสินเชื่อนั้นมีคุณภาพลดลงมากจึงทำให้ต้องตั้งสำรองค่าใช้จ่ายหนี้สงสัยจะสูญในอัตราที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2540 ดังนี้ 248.06%, 416.21%, 557.42% และ 3,672.90% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงมากในระหว่าง พ.ศ. 2535 - 2539 ดังนี้ 560.94%, 249.13%, 586.83%, 834.13% และ 806.23% แต่ในปี พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นสูงที่สุดถึง 27,460.50% ซึ่งค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญจะไปลดกำไรลงในอัตราที่สูงได้เช่นกัน

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2532 - 2540 ดังนี้ 620%, 446%, 605.20%, 1,900%, 792%, 420%, 620%, 820% และ 3,120% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตรา

ส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2538 ดังนี้ 886.17%, 516.68%, 1,456.16% และ 916.53% แต่ในปี พ.ศ. 2540 ได้เพิ่มขึ้นสูงที่สุดถึง 16,200.75%

เมื่อวิเคราะห์ถึงค่าใช้จ่ายชนิดหนี้สงสัยจะสูญหรือค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญนั้นกลุ่มธนาคารขนาดเล็กนั้นมีภาระค่าใช้จ่ายด้านนี้ในอัตราที่สูงในช่วงเวลาศึกษา กลุ่มธนาคารขนาดกลางโดยเฉพาะธนาคารศรีนคร ได้ประสบกับเหตุการณ์เช่นเดียวกันตลอดซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดเล็กและธนาคารศรีนครนั้นสิ้นเชื่อได้มีคุณภาพลดลงจึงต้องตั้งสำรองค่าใช้จ่ายหนี้สงสัยจะสูญในอัตราที่สูงและเมื่อ พ.ศ. 2540 กลุ่มธนาคารทั้ง 3 กลุ่มได้มีค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลเนื่องจากปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทั้งระบบเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจากสาเหตุการรับกฎเกณฑ์ที่เข้มงวดในการกันสำรองจาก ธ.ป.ท. ที่รับข้อระเบียบบังคับตามกรอบของ ไอเอ็มเอฟ ซึ่งค่าใช้จ่ายหนี้สงสัยจะสูญจะเป็นปัจจัยที่ทำให้ธนาคารพาณิชย์มีประสิทธิภาพการทำกำไรลดลง

4. รายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ย หมายถึง รายได้ที่มีใช้รายได้จากดอกเบี้ยและเงินปันผลซึ่งประกอบด้วยรายได้จากค่าธรรมเนียมและบริการ กำไรจากการปริวรรตและรายได้อื่น

4.1 ค่าธรรมเนียมและบริการ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีรายได้จากค่าธรรมเนียมและบริการอยู่ในอัตราที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 236.09%, 340.24%, 385.96%, 451.54% และ 446.45% สำหรับธนาคารกรุงไทยเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 253.94%, 301.23%, 515.68%, 724.40%, 853.22%, 995.18% และ 1,012.81%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีอัตราการเพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 ดังนี้ 215.11%, 373.13%, 390.46%, 426.50%, 581.55%, 770.52%, 939.40% และ 939.74% สำหรับธนาคารศรีนครมีอัตราการเพิ่มที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 237.09%, 392.27%, 505.49%, 636.23%, 715.93% และ 548.02%

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราการเพิ่มที่ไม่สูงนักเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลาง ในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 221.52%, 279.74%, 301.70%, 491.66%, 429.41%, 542.94% และ 507.98% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 352.63%, 669.66%, 684.96%, 650.50%, 908.04% และ 977.47%

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่โดยเฉพาะธนาคารกรุงไทยได้รับรายได้จากค่าธรรมเนียมและบริการในอัตราที่สูงเนื่องจากธุรกรรมระหว่างรัฐบาล รัฐวิสาหกิจและรายย่อย ประกอบกับการมีสาขาทั่วประเทศ กลุ่มธนาคารกลางโดยเฉพาะธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีนโยบายลูกค้า Cross Selling ในการบริการค่าธรรมเนียมและบริการทำให้ได้รับรายได้ส่วนนี้ในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 และสำหรับธนาคารเล็กธนาคารสหธนาคารก็สามารถจัดเก็บรายได้ในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540

4.2 กำไรจากปริวรรต หมายถึง กำไรจากธุรกรรมเกี่ยวกับเงินตราต่างประเทศทุกชนิดได้แก่การซื้อขาย แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ การค้าประกันการนำเข้า ส่งออกในการค้าระหว่างประเทศ เป็นต้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีเครดิตกับต่างประเทศดีเนื่องจากมีสินทรัพย์ต่างประเทศตราสารหนี้ที่ได้รับควมไว้วางใจในด้านการชำระหนี้ จึงสามารถบริหารธุรกรรมต่างประเทศจนทำให้กำไรจากปริวรรตมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 ดังนี้ 148.22%, 235.86%, 223.37%, 253.06%, 351.54%, 585.81%, 567.07% และ 1,832.19% สำหรับธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 206.88%, 333.30%, 536.36%, 250.68% และ 624.58% ซึ่งทั้ง 2 ธนาคารมีอัตราที่เพิ่มมากที่สุดในปี พ.ศ. 2540 เหมือนกัน

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความสามารถจัดการสินทรัพย์สภาพคล่องต่างประเทศ โดยสามารถจัดการให้เกิดผลกำไรจากการปริวรรตในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 ดังนี้ 243.78%, 328.52%, 503.44%, 602.89%, 478.46%, 588.21%, 838.31% และ 2,779.97% สำหรับธนาคารศรีนครสามารถจัดการให้มีผลกำไรที่ดีในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ดังนี้

244.91%, 351.79%, 238.37% และ 4,736.05% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดกลางก็สามารถหากำไรจากการปริวรรตในอัตราที่สูงที่สุดใน พ.ศ. 2540

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2540 ดังนี้ 472.46%, 360.47%, 528.72%, 658.91%, 591.47%, 857.62%, 1,076.66% และ 1,856.31% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 236.05%, 366.65%, 426.79%, 871.33%, 747.69% และ 1,281.13% ซึ่งใน พ.ศ. 2540 นั้นกลุ่มธนาคารขนาดเล็กมีอัตราที่เพิ่มขึ้นสูงที่สุดเช่นกัน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพได้รับรายได้จากกำไรจากการปริวรรตในอัตราที่สูงตลอดระยะเวลาที่ศึกษาสำหรับกลุ่มธนาคารขนาดกลาง โดยเฉพาะธนาคารกรุงศรีอยุธยา ก็มีความสามารถในการจัดการสินทรัพย์สภาพคล่องต่างประเทศ ทำให้เกิดรายได้จากการปริวรรตในอัตราที่สูงและกลุ่มธนาคารขนาดเล็กสามารถสร้างกำไรจากการปริวรรตได้ในอัตราที่สูงเหมือนกันกับทั้ง 2 ธนาคาร เมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 6 แห่ง เมื่อเงินทุนต่างประเทศได้ไหลออกอย่างรวดเร็วทำให้ค่าเงินอ่อนตัวลงจึงเกิดการเก็งกำไรในค่าเงินบาท ซึ่งธนาคารพาณิชย์ทุกแห่งนั้นต่างมีอำนาจซื้อขายเงินสกุลดอลลาร์สูงจึงทำให้ พ.ศ. 2540 ธนาคารพาณิชย์ทุกแห่งมีรายได้จากกำไรจากการปริวรรตในสัดส่วนที่สูงที่สุด

4.3 รายได้อื่นๆ หมายถึง รายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ยนอกเหนือจากค่าธรรมเนียมและบริการและกำไรจากการปริวรรต ได้แก่ รายได้จากการขายทรัพย์สิน อุปกรณ์ต่างๆ เป็นต้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพได้รับรายได้อื่นในอัตราส่วนที่ค่อนข้างต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 ดังนี้ -46.21%, 26.17%, -45.21%, -51.23%, 133.39%, 33.22%, -17.33%, 8.08% และ 56.52% สำหรับธนาคารกรุงไทยอัตราส่วนมีทิศทางในทำนองเดียวกันดังนี้ -43.33%, -58.80%, -56.32%, -41.85%, 108.47%, 96.75%, 20.88%, 3.90% และ -2.77% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ได้รับรายได้อื่นๆ ในอัตราส่วนที่ต่ำ

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนดังกล่าวเพิ่มขึ้นสูงใน พ.ศ. 2533 – 2534 คือ 115.90% และ 144.71% แต่ใน พ.ศ. 2538 เพิ่มขึ้นสูงถึง 271.25% สำหรับธนาคารศรีนครอัตราส่วนจากรายได้อื่นๆ ก่อนข้างต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2540 ดังนี้ 66.79%, -41.73%, -58.83%, -82.16%, -42.69%, 62.03%, 110.11%, -73.88% และ -63.48% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดกลางได้รับรายได้อื่นๆ ในอัตราส่วนที่ต่ำ

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนจากรายได้อื่นๆ ก่อนข้างต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2534 คือ 27.91%, -39.34% และ 26.32% ใน พ.ศ. 2535 เพิ่มขึ้นสูงถึง 262.50% อัตราส่วนระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 93.24%, -21.25%, 108.33%, 46.04% และ -57.25% สำหรับธนาคารสหธนาคารกลับมีอัตราส่วนจากรายได้อื่นๆ เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 672.43%, 275.52%, 1,569.12%, 1,435.48% และ 2,109.47% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารเป็นตัวแทนของกลุ่มธนาคารขนาดเล็กที่มีความสามารถในการจัดการด้านรายได้อื่นๆ ได้ดี

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก โดยเฉพาะธนาคารสหธนาคารสามารถจัดการรายรับจากรายได้อื่นๆ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลางที่อัตราส่วนจากรายได้อื่นๆ ไม่ได้มีทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น

5. ค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียด หมายถึง ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานได้แก่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับพนักงาน ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาคารสถานที่ ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอุปกรณ์ ค่าภาษีอากร ค่าธรรมเนียมและบริการ และค่าใช้จ่ายอื่น ในที่นี้จะวิเคราะห์รวมค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดเท่านั้น รายละเอียดต่างๆ สามารถศึกษาได้ผลการศึกษางบกำไรขาดทุน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีภาระค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดในอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 112.66%, 160.25%, 190.69%, 223.90% และ 370.13% สำหรับธนาคารกรุงไทยการเพิ่มขึ้นของอัตราส่วนมีทิศทางเดียวกัน ดังนี้ 160.91%, 181.23%, 262.33%, 314.11% และ 348.79%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนดังกล่าวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 143.80%, 184.07%, 236.74%, 308.59%, 437.94%, 531.12% และ 716.55% สำหรับธนาคารศรีนคร มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 136.94%, 174.74%, 232.52%, 310.46% และ 384.75% แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารขนาดกลางมีต้นทุนรวมค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดอยู่ในอัตราที่สูงกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชีย มีอัตราส่วนของค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 131.40%, 140.30%, 162.50%, 205.40%, 243.32% และ 411.92% สำหรับธนาคารสหธนาคาร มีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 273.27%, 342.21%, 394.67%, 478.88%, 525.71% และ 615.97% แสดงให้เห็นว่าต้นทุนรวมค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดของกลุ่มธนาคารขนาดเล็กอยู่ในอัตราที่สูงเช่นกัน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่สามารถควบคุมต้นทุนรวมค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดได้ดีกว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์อีก 2 กลุ่ม เนื่องจากการเพิ่มขึ้นของอัตราส่วน อยู่ในอัตราที่ต่ำกว่าและในระยะเวลา พ.ศ. 2538 – 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม ล้วนมีต้นทุนรวมค่าใช้จ่ายที่มีโชคอกเบียดสูง เนื่องจากอยู่ในช่วงการพัฒนา ปรับปรุง พัฒนาเทคโนโลยีและทรัพยากรต่างๆ ขององค์กร

6. กำไรสุทธิ เป็นเครื่องชี้ถึงความสามารถในการดำเนินงานภายใต้สภาวะเศรษฐกิจต่างๆ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพ มีอัตราส่วนของกำไรสุทธิอยู่ในแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2539 ดังนี้ 34.31%, 154.50%, 293.71%, 472.02%, 654.75%, 842.14%, 969.24% และ 1,025.96% แต่ใน พ.ศ. 2540 ความสามารถในการทำกำไรเหลือเพียง 120.18% สำหรับธนาคารกรุงไทย อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2532 – 2539 ดังนี้ 278.02%, 653.19%, 774.50%, 1,992.94%, 3,080.01%, 5,888.57%, 7,378.09% และ 7,497.51% แต่ใน พ.ศ. 2540 เหลือเพียง 59.52%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนของกำไรสุทธิอยู่ในแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 231%, 283.49%, 458.83%, 554.29% และ 650.50% แต่ใน พ.ศ. 2540 ความสามารถในการทำกำไรเหลือเพียง 294.52% สำหรับธนาคารศรีนครอัตราส่วนนี้ได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 138.98%, 431.97%, 947.79%, 1,012.40% และ 601.58% แต่ใน พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง -17,473.87% แสดงให้เห็นว่าธนาคารศรีนครเป็นธนาคารขนาดกลางที่มีผลประกอบการขาดทุนซึ่งธนาคารกรุงศรีอยุธยายังสามารถทำกำไรได้

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนดังกล่าวเพิ่มขึ้นสูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 156.97%, 336.45%, 415.69% และ 534.13% แต่ใน พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง -85.33% สำหรับธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 659.34%, 970.66%, 1,080.13%, 922.55% และ 537.40% แต่ใน พ.ศ. 2540 ลดลงถึง -3,900.15% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารเป็นธนาคารขนาดเล็กที่มีผลประกอบการขาดทุน ซึ่งธนาคารเอเชียยังสามารถทำกำไรได้

ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 – 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 6 แห่งสามารถดำเนินงานให้เกิดผลกำไรได้ดีตั้งแต่ พ.ศ. 2535 – 2539 แต่พอภาวะเศรษฐกิจถดถอยใน พ.ศ. 2540 ผลกำไรได้ลดลงอย่างมาก ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทยและธนาคารกรุงศรีอยุธยา 4 ธนาคารที่ทำการศึกษายังสามารถทำกำไรได้สำหรับธนาคารศรีนครและสหธนาคาร มีผลขาดทุนเกิดขึ้นถึงแม้ว่าสัดส่วนของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลและรายได้ที่มีโชดดอกเบี้ยสูงขึ้น แต่ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ย ค่าใช้จ่ายที่มีโชดดอกเบี้ยและหนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้นในสัดส่วนที่สูงมากที่สุด เมื่อเทียบกับพื้นฐานและเป็นสัดส่วนที่มากกว่ารายได้ จึงทำให้ 2 ธนาคารประสบภาวะขาดทุน ตัวกำไรสุทธิเป็นตัวชี้สถานะจุดหนึ่งว่าสมควรที่จะเพิ่มทุนหรือไม่ เนื่องจากเป็นกองทุนชั้นที่ 1 ต้องการกำไรสุทธิคงเหลือหลังจากการจัดสรร แต่ถ้าหากเกิดผลขาดทุนต้องหักออกจากกองทุนชั้นที่ 1 ก่อน ถ้าเงินกองทุนชั้นที่ 1 ลดลงจึงทำให้ต้องเพิ่มเงินกองทุนต่อสินทรัพย์เสี่ยงหรือต้องการเพิ่มทุนนั่นเอง

4.1.3 การวิเคราะห์ห้วงกระแสเงินสดของธนาคารพาณิชย์

งบกระแสเงินสดเป็นงบการเงินที่ธนาคารพาณิชย์จัดเสนอในรายงานประจำปี ตั้งแต่ พ.ศ. 2537 เป็นต้นไป การวิเคราะห์จะอธิบายเฉพาะกรณีที่ขาดสภาพคล่องหรือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิเท่านั้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพใน พ.ศ. 2539 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -4,503 ล้านบาท เนื่องจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมลงทุนถึง -37,724 ล้านบาท จากเงินลงทุนในหลักทรัพย์ระยะยาวเพิ่มขึ้นถึง -33,522 ล้านบาท และจ่ายซื้อที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์ -4,202 ล้านบาท ถึงแม้ว่าจะมีกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงานถึง 25,971 ล้านบาท การเกิดเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมดำเนินงาน 507 ล้านบาท และจากกิจกรรมการจัดหาเงินจากการระดมทุนด้วยตราสารหุ้นกู้แปลงสภาพค้อยสิทธิเพิ่มขึ้น 8,962 ล้านบาท และหุ้นกู้ค้อยประสิทธิภาพประเภทไม่มีหลักประกัน 3,787 ล้านบาทเมื่อหักจากจ่ายปันผล-6,007 ล้านบาทแล้วได้เงินสดสุทธิจากกิจกรรมจัดหาเงิน 6,742 ล้านบาท ค่าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด

ธนาคารกรุงไทยใน พ.ศ. 2540 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -1,455 ล้านบาท เนื่องจากเงินสดสุทธิได้ใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงานมากถึง -43,256 ล้านบาท จากการปล่อยให้กู้ยืมในตลาดซื้อคืนพันธบัตรถึง -35,476 ล้านบาท ถึงแม้จะปล่อยให้กู้ยืม เงินฝาก รวมรายการระหว่างธนาคารและตลาดเงินในด้านเป็นผู้ปล่อยกู้เพิ่มขึ้นถึง -255,540 ล้านบาท แต่การรับกระแสเงินสดจากรายการนี้เพิ่มมากถึง 211,045 ล้านบาท จึงทำให้เกิดกระแสเงินสดใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงานที่เป็นเงินสดจ่ายเพิ่มขึ้นสูง กำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงาน 39,270 ล้านบาท โดยมีรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้นถึง -4,675 ล้านบาทและหนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญสูงถึง -4,675 ล้านบาท นอกจากนี้ยังเกิดเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมลงทุน -184 ล้านบาท และเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมจัดหาเงินเพียง 2,714 ล้านบาท จากการระดมทุนด้วยตราสารหุ้นกู้ค้อยสิทธิประเภทไม่มีหลักประกัน 7,722 ล้านบาท และจ่ายเงินปันผล -5,007 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารกรุงไทยใน พ.ศ. 2540 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดสุทธิ -252 ล้านบาท เนื่องจากเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมดำเนินงาน 129 ร้อยล้านบาท ซึ่งหนี้สูญและหนี้

สงสัยจะสูญถึง 18,973 ล้านบาท รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้นถึง -8,059 ล้านบาท ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายเพิ่มขึ้นถึง 2,377 ล้านบาท การชำระหนี้ในรายการหนี้สินจ่ายคืนเมื่อทวงถาม -5,565 ล้านบาท และหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืน -6,318 ล้านบาท ซึ่งลดลงเมื่อเทียบกับ พ.ศ. 2539 ทำให้เกิดกระแสเงินสดจ่ายในปริมาณที่สูง ถึงแม้ว่าจะมีเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมลงทุน 2,158 ล้านบาท แต่เงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมจัดหาเงิน -2,539 ล้านบาท ซึ่งประกอบไปด้วยจ่ายบำเหน็จกรรมการ -13 ล้านบาท และจ่ายเงินปันผล -2,526 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลง

การขาดสภาพคล่องหรือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิของกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ นั้นมาจาก ใน พ.ศ.2540 คุณภาพสินเชื่อที่ลดลงก่อให้เกิดหนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญเพิ่มขึ้น ทำให้การเพิ่มขึ้นของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับสูงขึ้น นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายยังเพิ่มขึ้นสูงเนื่องจากในตลอดปี พ.ศ. 2540 อัตราดอกเบี้ยระยะสั้นภายในประเทศอยู่ในอัตราที่สูง สภาพคล่องที่เคยมีอยู่ในกิจการเดิมนั้น ได้นำไปใช้เพื่อแสวงหาผลกำไรในปริมาณที่สูงกว่าในช่วงระหว่าง พ.ศ. 2537 - 2539 โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพซึ่งได้ปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรด้วยหลักทรัพย์ซื้อโดยมีสัญญาขายคืน ซึ่งความเสี่ยงต่ำกว่าการปล่อยสินเชื่อให้กับลูกค้า การลงทุนในหลักทรัพย์ระยะยาวใน พ.ศ. 2539 ในปริมาณที่สูงจึงเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สภาพคล่องต่ำ สำหรับธนาคารกรุงไทยนั้นใน พ.ศ. 2540 การขาดสภาพคล่องเนื่องจากการชำระหนี้ในหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืนและหนี้สินจ่ายคืนเมื่อทวงถาม เป็นต้น

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาใน พ.ศ. 2539 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -8,093 ล้านบาท เนื่องจากการปล่อยกู้ในตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคารหรือบัญชีระหว่างธนาคารเพิ่มขึ้นถึง -3,389 ล้านบาท เงินให้สินเชื่อที่เพิ่มขึ้นถึง -47,374 ล้านบาทหนี้สินจ่ายคืนเมื่อทวงถาม -305 ล้านบาท ทำให้เกิดเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงาน -10,779 หมื่นล้านบาท นอกจากนี้เงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมการลงทุน -4,701 ล้านบาท ถึงแม้จะมีเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมจัดหาเงิน 7,387 ล้านบาท จากเงินกู้ยืมระยะยาวเพิ่มขึ้น 2,687 ล้านบาท ทุนเรือนหุ้นเพิ่มขึ้น 1,000 ล้านบาท ส่วนล้มมูลค่าหุ้นเพิ่มขึ้น 5,500 ล้านบาทและการจ่ายปันผล -1,800 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาใน พ.ศ. 2540 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -484 ล้านบาท เนื่องมาจากเงินลงทุนในหลักทรัพย์ระยะยาวและเงินสดจ่ายในการซื้อที่ดินอาคารและอุปกรณ์ถึง -2,666 ล้านบาท กระแสเงินสดใช้ไปในกิจกรรมการจัดหาเงินจากการจ่ายเงินปัน

ผล -2,250 ล้านบาท ถึงแม้เงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมการดำเนินงาน 4,431 ล้านบาท ในปัญหาของสินเชื่อที่ด้อยคุณภาพทำให้หนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญสูงถึง 7,084 ล้านบาท รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้นถึง -2,838 ล้านบาท ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายที่เพิ่มขึ้น 1,952 ล้านบาท แต่สามารถทำกำไรจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศถึง 12,627 ล้านบาท การดึงสภาพคล่องจากเงินฝากเงินกู้ยืมรวมรายการระหว่างธนาคารและตลาดเงินเพิ่มขึ้น 74,132 ล้านบาทในสภาพหนี้สินและสภาพสินทรัพย์เพิ่มขึ้นถึง -54,495 ล้านบาท จากหนี้สินอื่นเพิ่มขึ้นถึง 3,659 ล้านบาท ถึงแม้ว่าจะปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรเพิ่มขึ้น -15,600 ล้านบาท การจ่ายหนี้สินเมื่อทวงถาม -151 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารศรีนครใน พ.ศ. 2537 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -2,182 ล้านบาท เนื่องมาจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมการลงทุน -23 ล้านบาท ถึงแม้ว่าจะมีกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงานถึง 1,613 ล้านบาท แต่เงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงาน -7,022 ล้านบาท จากเงินให้สินเชื่อที่เพิ่มขึ้น -22,361 ล้านบาท การชำระหนี้สินจ่ายคืนเมื่อทวงถามลดลง -68 ล้านบาท การชำระหนี้สินอื่นลดลง -132 ล้านบาท สำหรับเงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมจัดหาเงิน 4,864 ล้านบาท ซึ่งได้มาจากเงินสดรับจากการออกหุ้นกู้และตราสารหนี้ระยะยาว 3,754 ล้านบาท ทุนเรือนหุ้นเพิ่มขึ้น 1,177 ล้านบาท ส่วนกำไรมูลค่าหุ้นเพิ่มขึ้น 235 ล้านบาทและการจ่ายปันผล -303 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารศรีนครใน พ.ศ. 2539 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -1,343 ล้านบาท เนื่องมาจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมการลงทุน -1,903 ล้านบาทถึงแม้เงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมจัดหาเงิน 673 ล้านบาทแต่เงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงาน -403 ล้านบาทจากการให้สินเชื่อเพิ่มขึ้น -18,818 ล้านบาท บัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยเพิ่มขึ้น -454 ล้านบาท เงินลงทุนในหลักทรัพย์ระยะสั้นเพิ่มขึ้น -312 ล้านบาท ซึ่งมีการชำระหนี้ในบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยลดลงถึง -409 ล้านบาท หลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืน -400 ล้านบาท เงินกู้ยืม -791 ล้านบาท และหนี้สินอื่น -401 ล้านบาท สำหรับกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงาน 738 ล้านบาท ซึ่งสินเชื่อที่ด้อยคุณภาพทำให้เกิดรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้น -1,221 ล้านบาท และค่าใช้จ่ายที่มีใช้ดอกเบี้ยค้างจ่ายลดลง -99 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารศรีนครใน พ.ศ. 2540 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -374 ล้านบาท เนื่องมาจากขาดทุนจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงานถึง -3,908 ล้านบาท จากขาดทุนสุทธิ -23,616 ล้านบาท ซึ่งสินเชื่อที่ด้อยคุณภาพทำ

ให้เกิดหนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญถึง 24,643 ล้านบาท รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้นถึง -2,760 ล้านบาท รายได้อื่นค้างรับเพิ่มขึ้น -31 ล้านบาท ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายลดลง -830 ล้านบาทและค่าใช้จ่ายที่มีใบดอกเบี้ยค้างจ่ายลดลง -171 ล้านบาท แต่สามารถทำกำไรจากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศถึง 1,648 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง สำหรับเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมดำเนินงาน -5,138 ล้านบาท จากกระแสเงินสดจ่ายไปกับ เงินฝาก เงินให้สินเชื่อ รวมรายการระหว่างธนาคารและตลาดเงินเพิ่มขึ้น -23,958 ล้านบาท ในสภาพสินทรัพย์และการตั้งสภาพคล่องในสภาพหนี้สินเพิ่มขึ้นถึง 22,074 ล้านบาท การจ่ายบำเหน็จกรรมการลดลง -2,165 ล้านบาท การชำระหนี้สินเมื่อทวงถามลดลง -685 ล้านบาท

การขาดสภาพคล่องหรือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิของกลุ่มธนาคารขนาดกลางประสบปัญหาที่เหมือนกันเนื่องจากใน พ.ศ. 2540 คุณภาพสินเชื่อที่ลดลงทำให้หนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นสูงมาก ทำให้การเพิ่มขึ้นของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นสูงมาก ทำให้การเพิ่มขึ้นของรายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับสูงขึ้นมาก โดยเฉพาะธนาคารศรีนครที่ขาดความระมัดระวังและจริยธรรมในการปล่อยสินเชื่อที่มากจนเกินไป ประกอบกับการถูกเรียกชำระหนี้คืนในอัตราที่สูง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความระมัดระวังสูงในด้านการปล่อยสินเชื่อ แต่การแสวงหาผลกำไรจะเลือกปฏิบัติในตลาดเงิน อันได้แก่ ตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคาร (บัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ย) และตลาดซื้อคืนพันธบัตร (หลักทรัพย์ซื้อ โดยมีสัญญาขายคืน) จึงแตกต่างกับการขาดสภาพคล่องกระแสเงินสดของธนาคารเพื่อรับส่วนต่างผลกำไรจากระยะที่อัตราดอกเบี้ยสูงภายใต้ความเสี่ยงน้อยกว่าเงินให้สินเชื่อ โดยมีสภาพคล่องตลอดระยะเวลาการดำเนินงานจากนโยบายการระดมเงินฝาก ความสามารถในการตลาดทุน ทำให้ส่วนต้นทุนค่าหุ้นเพิ่มขึ้น การหารายได้จากค่าธรรมเนียมและบริการด้วยนโยบายการขายแบบ Cross selling เช่น การเก็บค่าธรรมเนียมจากการรับชำระค่าสาธารณูปโภค ความเอาใจใส่ต่อเงินกองทุนทั้งในระยะสั้นและระยะยาวด้วย การระดมทุนจากหุ้นกู้ด้อยสิทธิ หุ้นบริมสิทธิ์ควบหุ้นกู้ด้อยสิทธิ (Slips) ซึ่งไม่เสียสิทธิความเป็นเจ้าของโดยไม่ต้องเข้าโครงการเพิ่มทุน ชั้นที่ 1 และ 2 ของธนาคารแห่งประเทศไทย

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียใน พ.ศ. 2537 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -1,114 ล้านบาท เนื่องมาจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมลงทุน -243 ล้านบาทการใช้จ่ายเงินสดสุทธิในกิจกรรมดำเนินงาน -2,337 ล้านบาท จากกระแสเงินสดจ่ายเงินลงทุนในหลักทรัพย์ระยะสั้นเพิ่มขึ้น

-452 ล้านบาท เงินให้สินเชื่อและดอกเบี้ยค้างรับสุทธิเพิ่มขึ้น -14,490 ล้านบาท เงินสดจ่ายในการซื้อทรัพย์สินรอการขายเพิ่มขึ้น -19 ล้านบาท สินทรัพย์อื่นเพิ่มขึ้น -176 ล้านบาท การชำระหนี้สินในหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืนลดลง -115 ล้านบาท และจ่ายบำเหน็จกรรมการ -14 ล้านบาท ถึงแม้จะมีกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงาน 1,144 ล้านบาท แต่ความสามารถจากกิจกรรมจัดหาเงินทำให้เงินสดสุทธิ ได้จากกิจกรรมจัดหาเงิน 1,465 ล้านบาท ด้วยการออกตราสารหุ้นกู้ของสภาพเพิ่มขึ้น 8 ล้านบาท หุ้นกู้แปลงสภาพค้อยสิทธิเพิ่มขึ้น 1,485 ล้านบาท ทุนเรือนหุ้นเพิ่มขึ้น 63 ล้านบาท ส่วนกำไรสุทธิเพิ่มขึ้น 360 ล้านบาทและการจ่ายเงินปันผล -450 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารสหธนาคารใน พ.ศ. 2537 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -60 ล้านบาท เนื่องจากมาจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมลงทุน -456 ล้านบาท การใช้เงินสดสุทธิในกิจกรรมดำเนินงาน -598 ล้านบาท จากเงินให้สินเชื่อเพิ่มขึ้น -4,051 ล้านบาท ทรัพย์สินรอการขายเพิ่มขึ้น -5 ล้านบาท สินทรัพย์อื่นเพิ่มขึ้น -69 ล้านบาท การชำระหนี้สินในหลักทรัพย์ขายโดยมีสัญญาซื้อคืนลดลง -127 ล้านบาท ถึงแม้จะมีกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงาน 590 ล้านบาท แต่รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างเริ่มเพิ่มขึ้น -268 ล้านบาท ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายเพิ่มขึ้น -14 ล้านบาท แต่ความสามารถจากกิจกรรมจัดหาเงินทำให้เงินสดสุทธิได้จากกิจกรรมจัดหาเงิน 995 ล้านบาท ด้วยการออกตราสารหนี้ระยะยาว 1,003 ล้านบาท จ่ายบำเหน็จกรรมการ -7 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

ธนาคารสหธนาคารใน พ.ศ. 2540 เหลือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิ -235 ล้านบาท เนื่องจากมาจากเงินสดสุทธิใช้ไปในกิจกรรมลงทุนถึง -462 ล้านบาท การใช้เงินสดสุทธิไปในกิจกรรมดำเนินงาน -848 ล้านบาท จากเงินฝาก เงินให้สินเชื่อ รวมรายการระหว่างธนาคารและตลาดเงินเพิ่มขึ้น -10,104 ล้านบาท ในสภาพสินทรัพย์และการตั้งสภาพคล่องในสภาพหนี้สินเพิ่มขึ้น 5,621 ล้านบาท ทรัพย์สินรอการขายเพิ่มขึ้น -413 ล้านบาท สินทรัพย์อื่น -249 ล้านบาท ถึงแม้จะมีกำไรจากการดำเนินงานก่อนการเปลี่ยนแปลงในสินทรัพย์และหนี้สินดำเนินงาน 1,993 ล้านบาท แต่ธนาคารมีผลขาดทุนสุทธิ -1,825 ล้านบาท จากหนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญ 2,087 ล้านบาท ทำให้รายได้ดอกเบี้ยและเงินปันผลค้างรับเพิ่มขึ้น -960 ล้านบาท ขาดทุนจากการแปลงค่าเงินต่างประเทศ 2,237 ล้านบาท การชำระหนี้สินเพื่อทวงถามลดลง -17 ล้านบาท การจ่ายบำเหน็จกรรมการ -8 ล้านบาท และปริมาณเงินฝากที่เพิ่มขึ้นทำให้ค่าใช้จ่ายดอกเบี้ยค้างจ่ายเพิ่มขึ้น 322 ล้านบาท ถ้าเมื่อสุทธิแล้วจะทำให้เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลง

การขาดสภาพคล่องหรือเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสดลดลงสุทธิของกลุ่มธนาคารเล็ก ประสบปัญหาที่แตกต่างกัน ธนาคารเอเชียขาดสภาพคล่องเพียงใน พ.ศ. 2537 แต่ธนาคารสหธนาคารประสบปัญหาการขาดสภาพคล่องทั้งใน พ.ศ. 2537 และ พ.ศ. 2540 สำหรับ พ.ศ. 2537 ทั้งธนาคารเอเชียและธนาคารสหธนาคารได้ใช้เงินสดในกิจกรรมดำเนินงานในปริมาณที่สูง ธนาคารเอเชียนั้นมีความแตกต่างด้านการดึงสภาพคล่องหรือระดมทุนจากต่างประเทศในกิจกรรมการจัดหาเงินด้วยการออกตราสาร หุ้นกู้แปลงสภาพ หุ้นกู้แปลงสภาพค้อยสุทธิ การเพิ่มทุนที่ทำให้ทุนเรือนหุ้นเพิ่มขึ้น ความสามารถในการตลาดทุนทำให้ส่วนล้ามูลค่าเพิ่มขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 เมื่อพิจารณาคุณภาพสินเชื่อนั้น พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียถึงแม้ว่าการปล่อยสินเชื่ออยู่ในปริมาณที่สูง แต่สามารถควบคุมคุณภาพสินเชื่อได้ เนื่องจากปริมาณหนี้สูญและหนี้สงสัยจะสูญ ไม่ได้อยู่ในปริมาณที่สูงอย่างธนาคารสหธนาคาร ซึ่งทำให้ธนาคารสหธนาคารมีผลประกอบการที่ขาดทุน จึงต้องมีการเพิ่มทุนและไม่สามารถทำได้จึงต้องมีการรวมและแยกสินทรัพย์ตามคุณภาพดำเนินงานตามมาตรการ 14 สิงหาคม 2541 กลายเป็นธนาคารใหม่คือ ธนาคารไทยธนาคาร

4.1.4 การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน

การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินในที่นี้หมายถึง การสรุปข้อมูลทางการเงินจาก งบดุล งบกำไรขาดทุน จากรายงานประจำปีระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2540 ในด้านผลการปฏิบัติงานของธนาคารพาณิชย์ 4 ด้านด้วยกันคือ อัตราส่วนที่ใช้วัดสภาพคล่อง อัตราส่วนที่ใช้วัดคุณภาพสินทรัพย์ อัตราส่วนที่ใช้วัดความสามารถในการทำกำไรและอัตราส่วนที่ใช้วัดความเพียงพอของเงินทุน

1. อัตราส่วนที่ใช้วัดสภาพคล่อง

1.1 สินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวม

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวมอยู่ในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 ดังนี้ 17.28%, 15.95% และ 13.58% แต่ใน พ.ศ. 2535 ลดลงในอัตราที่ต่ำที่สุดถึง 8.73% สำหรับระหว่างใน พ.ศ. 2536 – 2539 อัตราส่วนนั้นไม่ต่างกันมากนักดังนี้

11.09%, 12.59%, 12.86% และ 11.16% สำหรับ พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงต่ำอีกครั้งถึง 8.99% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มที่ลดลง

ธนาคารกรุงไทยมีการจัดการสินทรัพย์สภาพคล่องในทิศทางเดียวกับธนาคารกรุงเทพคือ อัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 ดังนี้ 18.34%, 19.88%, 12.05% และ 12.86% และใน พ.ศ. 2535 ลดลงในอัตราที่ต่ำถึง 7.15% สำหรับในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2538 อัตราส่วนนั้นไม่ต่างกันมากนักดังนี้ 12.74%, 12.27% และ 10.30% สำหรับ พ.ศ. 2539 – 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดต่ำลงอย่างรวดเร็วอีกครั้งดังนี้ 7.36% และ 4.9% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มที่ลดลง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวมอยู่ในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 ดังนี้ 13.94%, 12.96% และ 13.50% สำหรับในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2538 อัตราส่วนนี้ได้ปรับตัวลดลงใกล้เคียงกันดังนี้ 9.08%, 10.36%, 7.60%, 9.48% และ 11.09% แต่ใน พ.ศ. 2539 – 2540 การปรับตัวได้ลดลงในอัตราที่ต่ำมากถึง 5.29% และ 7.59% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มที่ลดลง

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 ดังนี้ 17.04%, 15.23% และ 12.90% สำหรับในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2538 ได้ปรับตัวลดลงดังนี้ 9.81%, 9.10%, 11.31%, 8.51% และ 10.30% แต่ใน พ.ศ. 2539 – 2540 การปรับตัวได้ลดลงในอัตราที่ต่ำมากถึง 6% และ 2.33% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มที่ลดลง

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวมอยู่ในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 ดังนี้ 17.56%, 17.76% และ 10.74% และมีการปรับตัวลดลงใกล้เคียงกันในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2539 ดังนี้ 7.77%, 6.82%, 10.50%, 8.14%, 6.23% และ 7.40 สำหรับ พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงต่ำอีกครั้งถึง 4% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มลดลง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้สูงเพียงใน พ.ศ. 2531 และ 2532 ดังนี้ 18.31% และ 14.91% และมีการปรับตัวลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2533 – 2535 ดังนี้ 8.24%, 7.25% และ 7.17% สำหรับใน พ.ศ. 2536 และ 2537 มีการปรับตัวที่เพิ่มสูงขึ้น 10.71% และ 12.53% แต่ใน พ.ศ. 2538

- 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดต่ำลงอีกครั้งดังนี้ 9.36%, 9.22% และ 4.40% แสดงให้เห็นว่าการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมีแนวโน้มที่ลดลง

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่โดยเฉพาะธนาคารกรุงไทยเมื่อ พ.ศ. 2531 – 2536 มีสัดส่วนสินทรัพย์สภาพคล่องของรัฐบาล ข้าราชการและรัฐวิสาหกิจหมุนเวียนรวมอยู่ด้วยกลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม เมื่อ พ.ศ. 2534 – 2536 เริ่มมีสัดส่วนสินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวมลดลงเนื่องจากธนาคารพาณิชย์เหล่านี้มีสาขาทั่วประเทศมากขึ้น มีการถ่ายเทปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องให้สำนักงานใหญ่บริหารได้ จึงไม่ต้องถือไว้มากเกินความจำเป็น สำหรับใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดต่ำลงมากเนื่องจากหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้โดยไม่ชำระคืนแก่ธนาคารประกอบการถูกเรียกชำระหนี้คืนจากเจ้าหนี้ต่างประเทศจึงทำให้สินทรัพย์สภาพคล่องลดลง กลุ่มธนาคารขนาดกลางที่มีจุดเด่นในอัตราส่วนสินทรัพย์ที่เกิดรายได้มากกว่าคือ ธนาคารกรุงศรีอยุธยาเพราะนโยบายการบริหารเงินแบบอนุรักษ์นิยมเนื่องจากกราฟเมื่อ พ.ศ. 2536 – 2538 มีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องอีกครั้งเพราะธนาคารกรุงศรีอยุธยาจะใช้สินทรัพย์สภาพคล่องในตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคารและการปล่อยสินเชื่อ แต่ธนาคารศรีนครกลับมีอัตราส่วนนี้ลดลงอย่างรวดเร็วและมีจุดที่ต่ำที่สุดใน พ.ศ. 2540 ในระหว่าง พ.ศ. 2539 – 2540 กลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มเริ่มบริหารในอัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่อง/สินทรัพย์รวมให้ลดลง โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงศรีอยุธยาเมื่อวิเคราะห์จากงบดุลแล้วมีการใช้สินทรัพย์สภาพคล่องในการปล่อยกู้ในตลาดซื้อคืนพันธบัตรและตลาดการกู้ยืมระหว่างธนาคาร เนื่องจากอัตราผลตอบแทนที่สูงจึงถือสินทรัพย์สภาพคล่องไว้ในระบบของตัวเองในปริมาณที่น้อย ซึ่งเมื่อมีการเปรียบเทียบแล้วกลุ่มธนาคารขนาดเล็กจะมีอัตราส่วนในการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องต่อสินทรัพย์รวมสูงเนื่องจากปริมาณธุรกรรมทางการเงินจากสินทรัพย์สภาพคล่องมีมูลค่าน้อยกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และขนาดกลาง

1.2 สินเชื่อ/เงินฝาก

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนสินเชื่อ/เงินฝาก อยู่ในอัตราส่วนที่ไม่สูงนักในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 ดังนี้ 103.14%, 102.76% และ 107.29% สำหรับการขยายสินเชื่อในอัตราที่สูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2540 ดังนี้ 113.83%, 117.77%, 114.45%, 116.17%, 114.06%, 115.79% และ 113.51% แสดงให้เห็นว่าธุรกรรมจากเงินให้สินเชื่อที่ธนาคารกรุงเทพให้ความสำคัญเพื่อให้เป็นแหล่งที่สร้างรายได้สำคัญให้กับธนาคาร

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในอัตราที่ต่ำกว่า 100% ของเงินฝากในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2536 ดังนี้ 76.92%, 79.83%, 92.84%, 91.54%, 96.62% และ 96.64% สำหรับในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 มีการขยายสินเชื่อเพิ่มขึ้นดังนี้ 101.07%, 111.18%, 105.86% และ 118.60% แสดงให้เห็นว่าในระยะหลังตั้งแต่ พ.ศ. 2537 เป็นต้น ธนาคารกรุงไทยให้ความสำคัญในการขยายสินเชื่อในอัตราส่วนที่สูงขึ้น

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนสินเชื่อ/เงินฝากอยู่ในอัตราที่ต่ำกว่า 100% ของเงินฝากใน พ.ศ. 2533 – 2535 และ 2538 ดังนี้ 92.37%, 98.68% และ 97.01% สำหรับอัตราส่วนนี้ได้สูงขึ้นใน พ.ศ. 2531, 2532, 2536, 2537, 2539 และ 2540 ดังนี้ 104.67%, 100.01%, 102.98%, 102.46%, 103.90% และ 104.49% แสดงให้เห็นว่าในปีที่มีการขยายตัวทางเศรษฐกิจนั้นธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้มีการขยายสินเชื่อต่อฐานเงินฝากด้วยความระมัดระวังในอัตราส่วนที่ไม่สูงมากนัก

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในอัตราที่สูงกว่าเงินฝากในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 ดังนี้ 103.23%, 102.54%, 107.64%, 109.60%, 110.07%, 102.59%, 118.72%, 114.31% และ 109.80% สำหรับใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงมากที่สุดถึง 233.27% แสดงให้เห็นว่าธนาคารศรีนครไม่เคยลดการขยายสินเชื่อต่อเงินฝากเลยจึงทำให้อัตราส่วนนี้สูงกว่าเงินฝากเสมอ

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนสินเชื่อ/เงินฝากอยู่ในอัตราส่วนที่สูงมากตั้งแต่ใน พ.ศ. 2531 นั่นคืออัตราส่วนนี้ไม่เคยต่ำกว่าเงินฝากและมีแนวโน้มที่สูงขึ้นไปจนกระทั่งถึง พ.ศ. 2540 ดังนี้ 111.21%, 106.74%, 104.24%, 111.81%, 120.06%, 124.67%, 132.49%, 110.47%, 124.89% และ 167.68% แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชียมุ่งการขยายงานด้วยธุรกรรมสินเชื่อมาโดยตลอด

ธนาคารสหธนาคารมีการขยายตัวของสินเชื่อที่ต่ำกว่าเงินฝากใน พ.ศ. 2531, 2532 และ พ.ศ. 2534 ดังนี้ 91.86%, 98.34% และ 98.96% และมีอัตราส่วนที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 ดังนี้ 110.44%, 107.50%, 118.35%, 124.59%, 115.50% และ 118.93% แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ พ.ศ. 2535 เป็นต้นมา ธนาคารสหธนาคารให้ความสำคัญในการขยายสินเชื่อในอัตราส่วนที่สูง

การกำหนดสัดส่วนเงินให้สินเชื่อ/เงินฝาก ให้เป็นเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับนโยบายด้านการให้สินเชื่อซึ่งจะมากหรือน้อยจะต้องมีการพิจารณาภาวะทางเศรษฐกิจและสภาพคล่องในของธนาคารเองแต่อย่างไรก็ตาม ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยของเงินให้สินเชื่อและเงินฝากคือส่วนต่างอัตรา

ดอกเบี้ยที่ธนาคารพาณิชย์จะได้ทำกำไรในการบริหารเงินระหว่างสินทรัพย์และหนี้สิน ธนาคารกรุงเทพตั้งแต่ พ.ศ. 2531 – 2540 เป็นธนาคารที่มีความระมัดระวังในการปล่อยสินเชื่อโดยเป็นสัดส่วนที่เกิด 100% ของเงินฝากไม่มากนัก ถ้าปล่อยสินเชื่อไม่ถึง 100% ของเงินฝากก็จะต้องขาดทุนกับดอกเบี้ยจ่ายที่สูงกว่าดอกเบี้ยรับ หรือจะต้องแสวงหารายได้จากแหล่งอื่นเพื่อจ่ายดอกเบี้ยเงินฝากได้แก่ การกู้ยืมจากตลาดเงิน ค่าธรรมเนียมและบริการ จากการปริวรรตเงิน ฯลฯ ตัวอย่างคือธนาคารกรุงไทยนั้นสัดส่วนไม่ถึง 100% ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 – 2535 ตั้งแต่ พ.ศ. 2539 – 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มก็มีการปล่อยสินเชื่อ/เงินฝาก สูงเช่นกันเนื่องจากปริมาณเงินฝากเพิ่มขึ้นทำให้ต้องปล่อยสินเชื่อในสัดส่วนที่สูง แต่ธนาคารกรุงเทพ และกลุ่มธนาคารขนาดกลางโดยเฉพาะธนาคารกรุงศรี ก็ยังมีสัดส่วนที่ต่ำกว่าธนาคารพาณิชย์ที่เหลือเนื่องจาก พ.ศ. 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 2 แห่งใช้นโยบายระดมเงินฝากแล้วเอาไปปล่อยกู้ในตลาดอินเตอร์แบงก์และตลาดซื้อคืนพันธบัตร เพราะความเสี่ยงน้อยกว่าตลาดสินเชื่อทั่วไป แต่ธนาคารศรีนครกลับมีสัดส่วนหนี้สูงที่สุดเนื่องจาก พ.ศ. 2540 ปัญหาเรื่องของความเชื่อมั่น การลดทุน และหนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ที่สูงที่มีการเปิดเผยตั้งแต่มีมิถุนายน พ.ศ. 2540 ทำให้มีการถอนเงินฝากในปริมาณที่สูง ทำให้อัตราส่วนสูงกว่าธนาคารพาณิชย์ทั้ง 5 แห่ง สำหรับกลุ่มธนาคารขนาดเล็กที่มีการขยายสินเชื่อในอัตราที่สูงเช่นกันในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2540 เนื่องจากกลุ่มธนาคารขนาดเล็กมีภาระดอกเบี้ยจ่ายเงินฝากที่สูงจึงมีความจำเป็นต้องปล่อยสินเชื่อในอัตราที่สูงกว่าเงินฝากมากกว่าธนาคารพาณิชย์ทั้ง 2 กลุ่ม

1.3 เงินฝากระหว่างธนาคาร/หนี้สินระหว่างธนาคาร หรือสินทรัพย์สภาพคล่องประเภทบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยในด้านสินทรัพย์ต่อบัญชีระหว่างธนาคารที่มีดอกเบี้ยในด้านหนี้สิน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนเงินฝากระหว่างธนาคาร/หนี้สินระหว่างธนาคาร อยู่ในอัตราส่วนที่สูงในที่นี้ หมายถึง การให้กู้ยืมระหว่างธนาคารมีปริมาณที่สูงกว่าปริมาณที่ขอกู้ระหว่างธนาคารในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2538 ดังนี้ 3.10 เท่า, 2.78 เท่า, 1,677.50 เท่า, 9.86 เท่า, 6.29 เท่า, 6.87 เท่า และ 3.4 เท่า ใน พ.ศ. 2534 มีอัตราส่วนสูงถึง 1,677.50 เนื่องจากมีบัญชีเงินฝากระหว่างธนาคาร 6,709.50 ล้านบาท แต่หนี้สินระหว่างธนาคารเพียง 3.75 ล้านบาท นั่นคือหนี้สินระหว่างธนาคารน้อยมาก สำหรับใน พ.ศ. 2539 – 2540 สภาพคล่องมีอัตราส่วนที่ลดลงมากคือ 0.39 เท่า และ 0.95 เท่า แสดงให้เห็นว่าในระยะหลังตั้งแต่ พ.ศ. 2539 เป็นต้นมาสภาพคล่องเริ่มน้อยลงด้าน

บัญชีเงินฝากระหว่างธนาคารมีปริมาณลดลง และเหมือนการขอกู้ยืมระหว่างธนาคารในปริมาณที่สูงขึ้นทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลงมาก

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในอัตราส่วนที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2535 ดังนี้ 1.76 เท่า, 2.7 เท่า, 1.05 เท่า, 1.11 เท่า และ 5.39 เท่า และอัตราส่วนนี้ได้ต่ำลงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2540 ดังนี้ 0.07 เท่า, 1 เท่า, 0 เท่า, 0.15 เท่า และ 0.30 เท่า แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยได้มีสภาพคล่องที่ลดลงตั้งแต่ พ.ศ. 2536 เป็นต้นมาด้วยบัญชีเงินฝากระหว่างธนาคารในปริมาณที่สูงขึ้นจึงทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนเงินฝากระหว่างธนาคาร/หนี้สินระหว่างธนาคารอยู่ในอัตราส่วนที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2535 ดังนี้ 1.65 เท่า, 6.83 เท่า, 29.02 เท่า, 6.08 เท่า และ 3.42 เท่า และอยู่ในช่วงที่อัตราส่วนที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2539 ดังนี้ 1.54 เท่า, 1.74 เท่า และ 3.22 เท่า สำหรับอัตราส่วนนี้ได้ลดลงเมื่อ พ.ศ. 2536 เป็น 0.07 เท่าและใน พ.ศ. 2540 เป็น 0.82 เท่า แสดงว่าเมื่อปี พ.ศ. 2536 และ 2540 ดังนี้ 0 เท่า, 0.09 เท่า, 0.19 เท่า และ 0.07 เท่า แสดงให้เห็นว่าในระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2537 – 2540 ธนาคารศรีนครมีสภาพคล่องที่ลดลงมากด้วยบัญชีเงินฝากระหว่างธนาคารมีปริมาณลดลงและ/หรือการขอกู้ยืมระหว่างธนาคารในปริมาณที่สูงขึ้น ทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนเงินฝากระหว่างธนาคาร/หนี้สินระหว่างธนาคาร อยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และกลุ่มธนาคารขนาดกลางมากในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2540 ดังนี้ 0.09 เท่า, 0.08 เท่า, 0.18 เท่า, 0.17 เท่า, 0.13 เท่า, 0.22 เท่า, 0.07 เท่า, 0.06 เท่า และ 0.08 เท่า แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชียขาดสภาพคล่องส่วนเกินสำหรับการให้กู้ยืมระหว่างธนาคาร และหรืออยู่ในสถานะที่ต้องพึ่งพิงตลาดเงินของกู้ระหว่างธนาคาร ทำให้ระยะเวลาที่ศึกษาอัตราส่วนนี้ไม่มีทิศทางที่เพิ่มขึ้นแสดงถึงสภาพคล่องส่วนเกินที่มากกว่าการขอกู้ยืมระหว่างธนาคาร

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2540 ดังนี้ 0.37 เท่า, 0.18 เท่า, 0.14 เท่า, 0.25 เท่า, 0.06 เท่า, 0.16 เท่า, 0.07 เท่า, 0.06 เท่า, 0.03 เท่า และ 0.44 เท่า แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารอยู่ในภาวะการพึ่งพิงตลาดเงินเช่นเดียวกับธนาคารเอเชีย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ โดยเฉพาะธนาคารกรุงเทพสามารถใช้สินทรัพย์สภาพคล่องในตลาดเงินได้มีประสิทธิภาพที่สูงเนื่องจากสามารถรักษาอัตราส่วนเงินฝากระหว่างธนาคารต่อหนี้สินระหว่างธนาคารอยู่ในอัตราที่สูง สำหรับกลุ่มธนาคารขนาดกลาง โดยเฉพาะธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความสามารถจัดการทางการเงินในตลาดเงินชนิดนี้ได้ดี เนื่องจากอัตราส่วนที่สูงซึ่งใน พ.ศ. 2540 นอกจากธนาคารกรุงเทพก็ไม่ได้ลดลงต่ำกว่าธนาคารพาณิชย์อื่นๆ เลย สำหรับกลุ่มธนาคารขนาดเล็กจากระยะเวลาการศึกษาอัตราส่วนเงินฝากระหว่างธนาคารต่อหนี้สินระหว่างธนาคารในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2540 อัตราส่วนนี้ค่อนข้างต่ำแสดงถึงภาวะที่ต้องพึ่งพิงสภาพคล่องของตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคาร

2. อัตราส่วนที่ใช้วัดคุณภาพสินทรัพย์

2.1 ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินฝากให้สินเชื่อ

ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญในที่นี้เป็นค่าใช้จ่าย ถ้าอัตราส่วนนี้สูงขึ้นแสดงว่าการปล่อยสินเชื่อมีปัญหาด้านการเก็บรายได้กลับคืนมา

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อ ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 อยู่ในอัตราส่วนที่สูงดังนี้ 1.34%, 1.09% และ 1.33% แต่สามารถปรับตัวลดต่ำลงในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2539 ดังนี้ 0.73%, 0.91%, 0.80% , 0.67%, 0.51% และ 0.58% จากปัญหานี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นถึง 2.64% แสดงให้เห็นว่าหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้หรือคุณภาพสินเชื่อที่ลดลงทำให้ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 อยู่ในอัตราที่ต่ำดังนี้ 0.55%, 0.47%, 0.15%, 0.42%, 0.72%, 0.74%, 0.48%, 0.42%, และ 0.51% สำหรับ พ.ศ. 2540 ได้มีอัตราส่วนเพิ่มสูงถึง 2.76% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยประสบปัญหาคุณภาพสินเชื่อที่ลดลงทำให้ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีอัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 อยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำดังนี้ 0.34%, 0.34%, 0.49%, 0.13%, 0.31%, 0.12%, 0.27%, 0.32% และ 0.35% สำหรับ พ.ศ. 2540 ได้มีอัตราเพิ่มสูงถึง 1.74% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2540

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้ประสบปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพสินเชื่อกึ่งทำให้อัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 อยู่ในอัตราที่ต่ำดังนี้ 0.27%, 0.30%, 0.40%, 0.24%, 0.82%, 0.34%, 0.54%, 0.59% และ 0.51% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้มีอัตราเพิ่มสูงถึง 13.22% แสดงให้เห็นว่านี่ไม่ก่อให้เกิดรายได้เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงมากจึงต้องมีการตัดค่าใช้จ่ายค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อในอัตราส่วนที่ต่ำใน พ.ศ. 2531 คือ 0.21% พ.ศ. 2533 – 2534 คือ 0.80%, 0.80% ในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 0.76%, 0.37%, 0.41% และ 0.42% สำหรับใน พ.ศ. 2532 คือ 1.29% ใน พ.ศ. 2535 คือ 2.11% และใน พ.ศ. 2540 คือ 1.20% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2532, 2535 และ พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียประสบปัญหาคุณภาพสินเชื่อกึ่งทำให้อัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญในปีเหล่านี้อยู่ในอัตราที่สูงกว่าในอดีต

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2538 อยู่ในอัตราที่ต่ำ 0.16%, 0.22%, 0.31%, 0.24%, 0.42%, 0.24% และ 0.53% และต่ำที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2539 ถึง 0% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้มีอัตราเพิ่มสูงถึง 3.63% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารประสบปัญหาคุณภาพสินเชื่อกึ่งเช่นเดียวกับธนาคารเอเชียทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2535 กลุ่มธนาคารกรุงเทพและธนาคารกรุงไทยมีสัดส่วนนี้ค่อนข้างสูงเนื่องจากทั้ง 2 ธนาคารนี้ปล่อยสินเชื่อในปริมาณที่สูง ซึ่งมีทั้งสินเชื่อรายย่อยและโครงการใหญ่ๆ เมื่อคุณภาพสินเชื่อกึ่งลดลงทำให้ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญก็ต้องสูงตาม แต่ พ.ศ. 2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม มีค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่อที่สูงขึ้น จากนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทำให้สัดส่วนนี้สูงขึ้น กลุ่มธนาคารขนาดกลางโดยเฉพาะธนาคารศรีนคร ที่มีสินเชื่อกึ่งไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงมาก จึงทำให้ค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญสูงขึ้นมากตาม ทำให้อัตราส่วนนี้สูงที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับ 5 ธนาคารพาณิชย์ที่เหลือจากเส้นกราฟอยู่สูงที่สุด สำหรับธนาคารกรุงศรีอยุธยาถือว่าเป็นตัวแทนกลุ่มธนาคารขนาดกลางที่ดี และธนาคารเอเชียเป็นตัวแทนกลุ่มธนาคารขนาดเล็กที่มีคุณภาพสินเชื่อกึ่งดีกว่าหลายๆ ธนาคาร ทำให้อัตราส่วนค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่ค่อนข้างต่ำ

2.2 จำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อ

จำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญในที่นี้เป็นสินทรัพย์ ทำให้อัตรารัฐนี้สูงกว่าอัตราส่วนค่าเพื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่อ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนจำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อ มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นและอยู่ในอัตราที่สูงระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 ดังนี้ 2.59%, 2.67%, 2.53%, 2.57%, 2.71%, 2.87%, 2.86% และ 3.07% สำหรับใน พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นถึง 5.39% แสดงให้เห็นว่าการขยายสินเชื่อในปริมาณที่สูงประกอบกับคุณภาพสินเชื่อที่ลดลงทำให้จำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อสูงขึ้นตาม

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในอัตราที่ต่ำระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 ดังนี้ 1.47%, 1.52%, 1.58% และ 1.61% แต่ในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 มีอัตราการเพิ่มขึ้นที่สูงดังนี้ 2.04%, 2.41%, 2.31%, 2.33% และ 2.58% ตามอัตราการขยายตัวของสินเชื่อสำหรับใน พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นถึง 5.05% แสดงให้เห็นว่าการขยายตัวของสินเชื่อเกิดความเสี่ยงในด้านคุณภาพของสินเชื่อ ทำให้จำนวนที่กันสำรองของอัตราส่วนนี้คือสินเชื่อสูงขึ้น

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ/เงินให้สินเชื่อ มีแนวโน้มที่คงที่และอยู่ในอัตราที่ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2538 ดังนี้ 1.01%, 0.88%, 0.83%, 0.74%, 0.76%, 0.71%, 0.75% และ 0.90% และเพิ่มสูงมากขึ้นใน พ.ศ. 2539 และ 2540 คือ 1.11% และ 2.70% ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีคุณภาพสินเชื่อที่ดีประกอบกับการขยายตัวสินเชื่อที่เป็นไปด้วยความระมัดระวัง เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจเมื่อ พ.ศ. 2540 หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สำหรับการสำรองจากจำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญต่อเงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงแต่ก็ยังต่ำกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 ดังนี้ 1.21%, 1.30%, 1.46%, 1.46%, 1.66%, 1.75%, 1.84%, 2.02% และ 2.24% สำหรับ พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มสูงถึง 14.93% แสดงให้เห็นว่าคุณภาพสินเชื่อที่ลดลงจนทำให้หนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ อยู่ในอัตราที่สูงจึงต้องกันสำรองอยู่ในอัตราที่สูงกับขนาดสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ จึงทำให้อัตรารัฐนี้สูงมากที่สุด

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนจำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญ อยู่ในอัตราที่ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 ดังนี้ 0.41%, 0.98%, 0.45% และ 0.63% การขยายตัวสินเชื่อนั้นจะทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 2.13%, 2.07%, 1.50%, 1.71% และ 1.69% สำหรับ พ.ศ. 2540 เพิ่มสูงถึง 2.49% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียก็ประสบปัญหาคุณภาพสินเชื่อทำให้อัตราส่วนนี้สูงขึ้นเช่นกัน

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 เนื่องจากการขยายสินเชื่อยังอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำดังนี้ 0.74%, 0.77%, 0.75% และ 0.79% เมื่อมีการขยายสินเชื่อในอัตราที่สูงอัตราส่วนนี้จึงเพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 1.03%, 1.14%, 1.51%, 1.53% และ 1.31% และเพิ่มสูงถึง 4.81% ใน พ.ศ. 2540

จำนวนกันไว้เพื่อหนี้สงสัยจะสูญจ่ายเงินให้สินเชื่อ จะมีอัตราส่วนที่สูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับ การขยายตัวของสินเชื่อและคุณภาพสินเชื่อ ถ้าเป็นสินเชื่อที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สูงเท่าใด ก็จะต้องมีการ กันสำรองให้ขึ้นไปตามมาตรฐานธนาคารแห่งประเทศไทยโดยเฉพาะตั้งแต่ พ.ศ. 2540 เกณฑ์การ กันสำรองเข้มงวดขึ้นและการตัดจ่ายเป็น NPL ก็มีความเร็วมากกว่าในอดีต ทำให้ธนาคารพาณิชย์ ทั้ง 3 กลุ่มมีอัตราส่วนนี้สูงขึ้นกราฟจะมีอัตราส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วโดยธนาคารศรีนครก็ยังมี อัตราส่วนนี้สูงที่สุดเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ พ.ศ. 2531 – 2539 อัตราส่วนนี้ของทั้ง 6 ธนาคารค่อนข้างคงที่ไม่ค่อยเพิ่มจากเดิมมากนักเพราะกราฟในอดีตค่อนข้างเป็นเส้นตรง

2.3 ดอกเบี้ยค้างรับ/เงินให้สินเชื่อ

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับ/เงินให้สินเชื่อ อยู่ในอัตราส่วนที่สูงใน พ.ศ. 2534 – 2539 ดังนี้ 0.68%, 0.56%, 0.51%, 0.58%, 0.57% และ 0.58% และเพิ่มสูงมากถึง 0.95% ใน พ.ศ. 2540 แสดงให้เห็นว่าในปีนี้เนื่องการชำระหนี้ค้างค้างในรูปของดอกเบี้ยต่อเงินให้สินเชื่อใน อัตราที่สูงขึ้น

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2536 ดังนี้ 2.05%, 1.64%, 1.96%, 2.56% และ 2.69% อัตราส่วนอยู่ในอัตราที่ลดลงระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 1.99%, 1.52%, 1.40% และ 1.61% สำหรับใน พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นสูงถึง 2.43% แสดงให้เห็นว่า ธนาคารกรุงไทยอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับต่อเงินให้สินเชื่ออยู่ในอัตราที่สูงกว่าธนาคารกรุงเทพ

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับ/เงินให้สินเชื่อ อยู่ในอัตราที่ระดับใกล้เคียงกัน ในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2539 ดังนี้ 1.13%, 0.91%, 1.04%, 1.11%, 1.29%, 1.37%, 1.25%, 1.18% และ 1.30% สำหรับใน พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นสูงกว่าทุกปีเพียง 1.82% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความสามารถในการบริหารสินเชื่อด้านดอกเบี้ยค้างรับได้ดีทำให้อัตรานี้ยังต่ำกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารศรีนคร มีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2535 ดังนี้ 3.54%, 2.72%, 2.63%, 2.84% และ 2.35% ในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2538 สามารถปรับตัวลดลงได้เป็น 1.79%, 1.60% และ 2.02% สำหรับใน พ.ศ. 2539 และ 2540 มีอัตราส่วนที่เพิ่มสูงขึ้นถึง 2.54% และ 3.71% แสดงให้เห็นว่าธนาคารศรีนคร มีอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับต่อเงินให้สินเชื่อมีทิศทางที่เพิ่มสูงขึ้น

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชีย มีอัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับ/เงินให้สินเชื่อ อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 ดังนี้ 3.42%, 3.05% และ 2.40% การบริหารดอกเบี้ยค้างรับมีทิศทางที่ดีขึ้นโดยอัตราส่วนมีทิศทางที่ลดต่ำลงดังนี้ 1.74%, 1.48%, 1.38%, 1.43% และ 1.45% สำหรับใน พ.ศ. 2540 เพิ่มขึ้นสูงถึง 2.01% แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชียเป็นธนาคารขนาดเล็กที่มีความสามารถในการเก็บรายได้จากดอกเบี้ยค้างรับเนื่องจากอัตราส่วนนี้ยังต่ำกว่าธนาคารสหธนาคาร ธนาคารศรีนคร และธนาคารกรุงไทย พ.ศ. 2539 และ 2540

ธนาคารสหธนาคาร มีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่ต่ำในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2534 ดังนี้ 1.84%, 1.17%, 1.58% และ 1.99% ตั้งแต่ พ.ศ. 2534 – 2540 ธนาคารสหธนาคาร มีดอกเบี้ยค้างรับในปริมาณที่สูงขึ้นอย่างรวดเร็วทำให้อัตราส่วนดอกเบี้ยค้างรับ/เงินให้สินเชื่อ เพิ่มขึ้นในอัตราที่สูงกว่าธนาคารพาณิชย์ที่ศึกษา ดังนี้ 2.14%, 2.46%, 2.89%, 2.66%, 3.26% และ 4.58% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคาร มีความสามารถในการบริหารสินเชื่อด้านดอกเบี้ยค้างรับเนื่องจากตั้งแต่ พ.ศ. 2534 – 2540 อัตราส่วนนี้ได้ปรับตัวสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและอัตราส่วนนี้เมื่อเทียบกับอีก 5 ธนาคารพาณิชย์แล้วอยู่ในระดับที่สูงกว่าทุกๆ ธนาคารเมื่อพิจารณากราฟประกอบ

ดอกเบี้ยค้างรับต่อเงินให้สินเชื่อ เป็นอัตราส่วนที่แสดงถึงความสามารถของธนาคารพาณิชย์ในการเก็บรายได้จากสินเชื่อ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงว่าธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนชนิดนี้อยู่ในระดับที่ต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับอีก 4 ธนาคารทั้งที่มีการปล่อยสินเชื่อในอัตราที่สูงสำหรับธนาคารสหธนาคารและธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้สูงมาก

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พ.ศ. 2540 ธนาคารทั้ง 2 นั้นมีอัตราส่วนนี้สูงขึ้นอย่างรวดเร็วแสดงให้เห็นถึงว่าธนาคารศรีนครและธนาคารสหธนาคารนั้น มีสินเชื่อที่คุณภาพดีน้อยกว่าธนาคารพาณิชย์ทั้ง 4 แห่งและขาดความสามารถด้านการบริหารดอกเบี้ยค้างรับ

3. อัตราส่วนที่ใช้วัดความสามารถในการทำกำไร

3.1 กำไร (ขาดทุน) สุทธิ/เงินกองทุน

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพในระหว่าง พ.ศ. 2534 – 2538 มีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/เงินกองทุนอยู่ในระดับที่สูงดังนี้ 21.47%, 26.58%, 24.97%, 22.55% และ 20.47% เนื่องจากเป็นช่วงที่ธนาคารมีประสิทธิภาพในการทำกำไรอยู่ในอัตราที่สูงสำหรับใน พ.ศ. 2539 และ 2540 อัตราส่วนได้ลดลงอย่างรวดเร็วเนื่องจากธนาคารมีผลกำไรที่ลดลงดังนี้ 18.16% และ 2.98% แสดงให้เห็นว่าความสามารถในการทำกำไรลดลงทำให้มูลค่าของเงินกองทุนลดน้อยลงเนื่องจากกำไรที่หือ จัดสรรลดลงจึงทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลง

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2538 ดังนี้ 15.50%, 20.57%, 24.41% และ 22.05% สำหรับใน พ.ศ. 2539 และ 2540 มีความสามารถในการทำกำไรลดลงทำให้อัตราส่วนกำไรสุทธิ/เงินกองทุน ลดต่ำลง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/เงินกองทุนอยู่ในระดับที่สูงที่สุดเมื่อ พ.ศ. 2533 ถึง 20.37% และอยู่ในระดับที่สูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2538 ดังนี้ 18.42%, 17.52%, 16.30%, 16.54% สำหรับใน พ.ศ. 2539 และ 2540 ได้ลดลงถึง 13.20% และ 4.95% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้ประสบปัญหาที่กำไรสุทธิลดลงทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลงแต่อัตราส่วนนี้ยังสูงกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในช่วงที่ธนาคารมีความสามารถในการทำกำไรได้ในอัตราที่สูงอยู่ในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 9.11%, 14.62% และ 11.09% และลดลงใน พ.ศ. 2539 ถึง 6.21% สำหรับใน พ.ศ. 2540 กลับเพิ่มสูงขึ้นถึง 352.58% เนื่องจากผลขาดทุน -23,616 ล้านบาท เงินกองทุน -6,698 ล้านบาท อัตราส่วนที่วัดได้จึงเป็น 352.58% จึงไม่ควรเข้าใจว่าธนาคารศรีนครมีความสามารถในการทำกำไรจากอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุน

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/เงินกองทุนอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 17.05%, 18.27%, 18.02% และ 15.78% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ลดลงมากถึง 0.35% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนได้ลดลงซึ่งมาจากปัญหานี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทำให้กำไรสุทธิและเงินกองทุนลดลงทำให้อัตราส่วนนี้ต่ำ

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2538 ดังนี้ 22.88%, 17.65% และ 13.04% การปรับตัวที่ลดลงตั้งแต่ พ.ศ. 2538 เป็น 10.33% พ.ศ. 2539 เป็น 5.72% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ลดต่ำลงถึง -29.04% เนื่องจากปีนี้ธนาคารสหธนาคารมีผลประกอบการที่ขาดทุน จึงทำให้ให้อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนลดต่ำมาก

ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม มีความสามารถในการทำกำไรในอัตราที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2538 เนื่องจากเป็นช่วงที่ประเทศไทยเศรษฐกิจดีทำให้อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อเงินกองทุนอยู่ในระดับที่สูงสำหรับ พ.ศ. 2539 อัตราส่วนนี้ได้ลดลง และลดลงต่ำที่สุดใน พ.ศ. 2540 จากประสิทธิภาพในการทำกำไรที่ลดลงและมูลค่าของเงินกองทุนที่ลดลง โดยเฉพาะธนาคารศรีนครและธนาคารสหธนาคารที่ประสบภาวะขาดทุนจนทำให้มูลค่าของเงินกองทุนที่ลดลง ทำให้เส้นกราฟของธนาคารศรีนครอยู่ในระดับที่สูงที่สุดและธนาคารสหธนาคารเส้นกราฟอยู่ในระดับต่ำสุด

3.2 กำไร (ขาดทุน) สุทธิ / สินทรัพย์รวมเฉลี่ย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/สินทรัพย์รวมเฉลี่ยอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 1.67%, 1.92%, 2.07% และ 1.89% ช่วงเวลาดังกล่าวเป็นช่วงที่ธนาคารกรุงเทพสามารถทำกำไรได้สูงสำหรับ พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 0.32% แสดงให้เห็นว่ากำไรที่ลดลงและสินทรัพย์มีประสิทธิภาพลดลงในการสร้างผลกำไรเนื่องจากการด้อยคุณภาพสินเชื่อทำให้เกิดหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ซึ่งไปลดประสิทธิภาพการทำกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ยลดต่ำลง

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 1.10%, 1.66%, 1.70% และ 1.52% สำหรับ พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 0.03% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยได้ประสบภาวะที่สินทรัพย์มีประสิทธิภาพในการสร้างผลกำไรลดลงทำให้อัตราส่วนนี้ลดต่ำลง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีความสามารถในการทำกำไรในระยะเวลายาวนานตั้งแต่ พ.ศ. 2531 – 2539 ดังนี้ 1.20%, 1.25%, 1.61%, 1.13%, 1.55%, 1.45%, 1.40%, 1.40%, 1.37% และ 1.28% สำหรับ พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 0.43% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงศรีอยุธยาก่อนปี พ.ศ. 2540 สินทรัพย์มีคุณภาพในการสร้างผลกำไรแต่ใน พ.ศ. 2540 ความสามารถในการทำกำไรลดลงเนื่องจากประสิทธิภาพของสินทรัพย์ลดลงเนื่องจากสินเชื่อที่ด้อยคุณภาพสร้างรายได้ที่ลดลงจึงทำให้อัตรากำไรส่วนนี้ลดลง

ธนาคารศรีนครมีอัตรากำไรส่วนนี้อยู่ในระดับที่ต่ำใน พ.ศ. 2531 – 2536 ดังนี้ 0.32%, 0.19%, 0.23%, 0.25%, 0.40% และ 0.72% อัตรากำไรส่วนนี้ได้ปรับตัวเพิ่มสูงขึ้นใน พ.ศ. 2537 เป็น 1.16% และ 1.00% ใน พ.ศ. 2538 สำหรับใน พ.ศ. 2539 และ 2540 ได้ปรับตัวลดลงมากถึง 0.53% และ -12.37% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2540 ธนาคารมีผลขาดทุนสุทธิ นั่นคือสินทรัพย์ไม่มีประสิทธิภาพในการสร้างรายได้จึงทำให้อัตรากำไรส่วนนี้ลดต่ำลงมากกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และธนาคารกรุงศรีอยุธยา

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตรากำไรสุทธิ/สินทรัพย์รวมเฉลี่ยอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2536 – 2539 ดังนี้ 1.16%, 1.56%, 1.53% และ 1.53% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ลดต่ำลงถึง 0.03% แสดงให้เห็นว่าใน พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียมีความสามารถในการทำกำไรลดลงเนื่องจากสินทรัพย์มีประสิทธิภาพการทำกำไรที่ต่ำ จึงทำให้อัตรากำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ยต่ำลง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตรากำไรส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2537 ดังนี้ 1.06%, 1.32% และ 1.30% อัตรากำไรส่วนนี้ได้เริ่มลดลงอีกครั้งเมื่อ พ.ศ. 2538 เป็น 0.97% พ.ศ. 2539 เป็น 0.51% และสำหรับ พ.ศ. 2540 ลดต่ำลงถึง -2.65% แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ พ.ศ. 2539 ประสิทธิภาพของสินทรัพย์ในการสร้างผลกำไรได้ลดลงจึงทำให้อัตรากำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวมเฉลี่ยต่ำลงมาก และต่ำกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และธนาคารเอเชีย

ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม สินทรัพย์ มีประสิทธิภาพในการสร้างผลกำไรได้ดี ในระหว่าง พ.ศ. 2536-2538 ธนาคารกรุงศรีอยุธยาเป็นตัวแทนที่ดีของกลุ่มธนาคารขนาดกลางเนื่องจากกำไรสุทธิต่อสินทรัพย์รวมอยู่ในระดับที่สูงตลอดระยะเวลาที่ศึกษาระหว่าง พ.ศ. 2531-2540 แต่เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจจากปัญหาหนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ทำให้ต้องมีภาระค่าใช้จ่ายค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญมากที่สุด ทำให้ผลประกอบการของธนาคารพาณิชย์ลดต่ำลงโดยกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่และขนาด

กลางมีอัตราส่วนนี้ลดลงมาก สำหรับกลุ่มธนาคารขนาดเล็ก โดยเฉพาะสหธนาคารและธนาคารขนาดกลางอย่างเกิดผลขาดทุนทำให้อัตราส่วนนี้ติดลบเส้นกราฟอยู่ในแกนลบระดับต่ำสุด

3.3 กำไร (ขาดทุน) สุทธิ / ส่วนผู้ถือหุ้นเฉลี่ย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนกำไรสุทธิ / ส่วนผู้ถือหุ้นเฉลี่ย อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2533-2539 ดังนี้ 20.43% , 22.48% , 25.39% , 24.79% , 23.03% และ 20.70% สำหรับใน พ.ศ.2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงถึง 3.85% แสดงให้เห็นว่าเมื่อปี 2540 ส่วนผู้ถือหุ้นได้ผลตอบแทนจากกำไรน้อยมากเนื่องจากประสิทธิภาพในการทำกำไรที่ลดลงมากจึงทำให้อัตราส่วนกำไรสุทธิต่อส่วนผู้ถือหุ้นเฉลี่ยลดลงต่ำมาก

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูง ในระหว่าง พ.ศ. 2535 – 2539 ดังนี้ 16.37% , 20.18% 29.37% , 26.21% และ 21.64% สำหรับในพ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงต่ำมาก ถึง 0.44%

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/ส่วนผู้ถือหุ้นเฉลี่ย อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ.2531 – 2535 ดังนี้ 17.48% , 16.98% , 18.65% , 21.53% และ 19.24% สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 6.97% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ผู้ถือหุ้นได้รับผลตอบแทนจากผลกำไรในอัตราที่ต่ำ นั่นคืออัตราส่วนกำไรสุทธิต่อส่วนผู้ถือหุ้นอยู่ในระดับที่ลดลงแต่ก็ยังสูงกว่ากลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูง ในพ.ศ.2537-2538 คือ 14.35% และ 12.44% ในพ.ศ.2539 ได้ปรับตัวลดลงมา 6.90% สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง-717.59% แสดงให้เห็นว่าธนาคารมีผลขาดทุนสุทธิในปริมาณที่สูงหรือไม่มีผลตอบแทนด้านกำไรต่อส่วนผู้ถือหุ้นเลยจึงทำให้อัตราส่วนลดลงต่ำมากจนติดลบ นั่นคืออัตราส่วนนี้มีค่าน้อยที่สุดในบรรดากลุ่มธนาคารทุกธนาคารที่ทำการศึกษามา

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนกำไรสุทธิ/ส่วนผู้ถือหุ้นเฉลี่ย อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2536-2539 ดังนี้ 15.92% , 20.77% , 20.97% และ 19% สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 0.38%

แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ.ศ.2540 ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนกำไรสุทธิต่อส่วนผู้ถือหุ้นลดลงมาก เนื่องจากความสามารถในการทำกำไรลดลง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่างพ.ศ.2535-2538 ดังนี้ 21.75% , 21.20% , 17.34% และ 12.97% ในพ.ศ. 2539 ได้ลดลง 7.50% สำหรับพ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง - 51.29% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 เนื่องจากธนาคารมีผลการดำเนินงานที่ขาดทุนจึงทำให้อัตราส่วนนี้ลดลงต่ำมาก

จากระยะเวลาที่ศึกษา พ.ศ.2531-2540 ในอัตราส่วนดังกล่าวธนาคารกรุงศรีอยุธยาเป็นธนาคารที่มีความสามารถในการสร้างผลกำไรตอบแทนให้กับผู้ถือหุ้น ช่วงพ.ศ.2536 - 2538 เป็นช่วงที่ผู้ถือหุ้นได้รับผลกำไรที่ดีเนื่องจากธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม นั้นยังมีผลกำไรที่ดีในการดำเนินงาน แต่สำหรับ พ.ศ. 2540 ธนาคารกรุงเทพ ธนาคารกรุงไทย ยังมีอัตราส่วนนี้ลดลงต่ำมาก สำหรับธนาคารสหธนาคารและธนาคารศรีนครมีผลประกอบการที่ขาดทุน ทำให้อัตราส่วนนี้ติดลบและกราฟอยู่ในแกนลบระดับต่ำสุด

3.4 กำไร (ขาดทุน) จากการบริหาร/รายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ย

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนกำไรจากการบริหาร/รายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ยอยู่ในระดับที่สูงในระหว่างพ.ศ. 2532 - 2535 ดังนี้ 32.5% , 30.51% , 27.85% และ 26.13% มีการปรับตัวเพิ่มขึ้นสูงอีกครั้งเมื่อ พ.ศ.2538 เป็น 27.86% พ.ศ.2539 เป็น 24.72% สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้เพิ่มขึ้นถึง 48.29% แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ.ศ. 2540 ค่าของเงินบาทที่อ่อนตัวลงทำให้ธนาคารกรุงเทพสามารถทำกำไรจากการบริหารได้สูงจึงทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ.2532-2534 ดังนี้ 26.65% , 54.08% และ 43.78% และได้ปรับตัวเพิ่มสูงอีกครั้งในระหว่างพ.ศ. 2537-2540 ดังนี้ 25.34% , 34.11% แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ.ศ. 2540ธนาคารกรุงไทยสามารถทำกำไรจากการบริหารได้สูงทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงถึงแม้จะไม่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับในระหว่าง พ.ศ.2533-2534

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยามีอัตราส่วนกำไรจากการบริหาร/รายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ย อยู่ในระหว่างพ.ศ. 2535-2539 ดังนี้ 32.88% , 38.99% , 28.22% , 21.35% และ 28.04% สำหรับในพ.ศ.

2540 เพิ่มขึ้นถึง 58.72% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ.2540 ธนาคารกรุงศรีอยุธยาีประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการบริหารต่อรายได้มีใช้ดอกเบี้ยอยู่ในอัตราที่สูงมาก

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ.2533-2535 ดังนี้ 29.23% , 28.40% และ 38.82% สำหรับในพ.ศ. 2540 อัตราส่วนได้ปรับตัวเพิ่มสูงถึง 76.24% แสดงว่าเมื่อ พ.ศ.2540 ธนาคารศรีนครมีประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการบริหารต่อรายได้ที่มีใช้ดอกเบี้ยอยู่ในอัตราที่สูงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียสามารถทำกำไรจากการบริหารได้ในอัตราที่สูงเมื่อ พ.ศ.2533 คือ 25.96% และสามารถปรับตัวได้สูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ.2537-2539 ดังนี้ 17.94%, 16.78% และ 20.81% สำหรับใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้เพิ่มถึง 38.82% แสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ.2540 ธนาคารเอเชียมีประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการบริหารต่อรายได้มีใช้ดอกเบี้ยในอัตราที่สูงมาก

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับสูงมากที่สุดในระหว่างพ.ศ. 2531-2534 ดังนี้ 19.85%, 21.15%, 27.17% , 18.31% และ 19% การปรับค่าสูงอีกครั้งเมื่อ พ.ศ. 2538-2540 ดังนี้ 20.30% , 16.08% และ 20.72% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารสหธนาคารก็ได้ปรับตัวในด้านประสิทธิภาพในการทำกำไรจากการบริหารต่อรายได้มีใช้ดอกเบี้ยมากนักเพราะอัตราส่วนดังกล่าวยังอยู่ในระดับที่ไม่สูงเมื่อเปรียบเทียบกับธนาคารทั้ง 5 ธนาคารที่ทำการศึกษา

กำไร(ขาดทุน) จากการบริหารต่อรายได้มีใช้ดอกเบี้ย เป็นอัตราส่วนที่แสดงถึงความสามารถในการทำธุรกรรมเงินตราต่างประเทศ ธนาคารที่จะทำธุรกรรมต่างประเทศประเภทนี้ได้ก็จะต้องมีสินทรัพย์สภาพคล่องประเภทต่างประเทศในสัดส่วนที่สูงและมีความแม่นยำในการพยากรณ์และการบริหารความเสี่ยง ในช่วง พ.ศ.2531-2534 ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้สูงและในช่วง พ.ศ. 2535-2540 กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ นอกจากธนาคารกรุงไทยแล้วกลุ่มธนาคารกลาง ธนาคารกรุงศรีอยุธยาก็สามารถพัฒนาตัวเองให้มีผลกำไรจากการบริหาร เมื่อเปรียบเทียบกับรายได้มีใช้ดอกเบี้ย หลังจากประกาศค่าเงินบาทลอยตัว ธนาคารพาณิชย์มีการใช้สินทรัพย์สภาพคล่องเพื่อซื้อเงินสกุลดอลลาร์ เพื่อขายเก็งกำไรจากค่าเงินบาทที่อ่อนตัวลง กลุ่มธนาคารขนาดกลาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งธนาคารศรีนคร มีอัตราส่วนนี้สูงที่สุด

4. อัตราส่วนที่ใช้วัดความเพียงพอของเงินทุน

4.1 สินเชื่อ/สินทรัพย์รวม

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนสินเชื่อ/สินทรัพย์รวมในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2534-2539 ดังนี้ 85.66% , 88.20% , 86.48% , 84.99% , 84.86% , และ 84.57% สำหรับในพ.ศ.2540 ได้ปรับตัวลดลงถึง 76.27 % แสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ.2540 ธนาคารกรุงเทพมีปริมาณเงินให้สินเชื่อที่ไม่สูงมากเมื่อเทียบกับขนาดสินทรัพย์จึงทำให้อัตราส่วนนี้ลดลง

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูง ตลอดช่วงระยะเวลาพ.ศ.2535-2540 ดังนี้ 84.16% , 84.47% , 83.78% , 86.78% , 86% และ 86.96% แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ.ศ.2540 ธนาคารกรุงไทยยังมีแนวโน้มปล่อยสินเชื่อในปริมาณที่สูง จึงทำให้อัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนสินเชื่อต่อสินทรัพย์รวมในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2534-2539 ดังนี้ 82.25% , 82.77% , 86.02% , 85.26% , 82.98% และ 85.18% สำหรับในพ.ศ.2540 ได้ปรับตัวลดลง 82.33% แสดงให้เห็นว่าเมื่อพ.ศ.2540 ธนาคารกรุงศรีอยุธยาได้ลดปริมาณเงินให้สินเชื่อลงจึงทำให้อัตราส่วนนี้ลดลง

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่างพ.ศ.2535-2539 ดังนี้ 81.14% , 82.4% , 85.77% , 83.98% และ 84.15% สำหรับในพ.ศ.2540 ได้ปรับตัวเพิ่มสูงมากถึง 98.60% แสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารศรีนครไม่ได้ลดปริมาณเงินให้สินเชื่อเลยแต่กลับปล่อยกู้เพิ่มในอัตราที่สูงจึงทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มขึ้นสูงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนสินเชื่อ/สินทรัพย์รวมในระดับที่สูง ตลอดช่วงระยะเวลา พ.ศ. 2535-2540 ดังนี้ 84.46% , 84.02% , 85.37% , 81.13% , 85.95% และ 85.81% แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชีย เมื่อพ.ศ. 2540 ได้ปล่อยสินเชื่อให้ปริมาณที่สูงจึงทำให้อัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงระหว่าง พ.ศ.2535-2539 ดังนี้ 82.19% , 80.93% , 82.51% , 81.74% และ 81.10% สำหรับในพ.ศ.2540 ได้รับตัวลดลงถึง 78.47% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารเมื่อ พ.ศ. 2540 ได้ลดปริมาณเงินให้สินเชื่อลงทำให้อัตราส่วนนี้ลดลง

เงินให้สินเชื่อต่อสินทรัพย์รวม อัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงเงินที่ให้สินเชื่อนั้นมีสัดส่วนเป็นเท่าใดเมื่อเทียบกับขนาดของสินทรัพย์รวม อัตราส่วนนี้ทางสำนักงานใหญ่ของธนาคารพาณิชย์สามารถกำหนดได้ตามนโยบายทางการเงิน ตั้งแต่พ.ศ. 2538-2540 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่มเริ่มปล่อยสินเชื่อลดลง สำหรับธนาคารศรีนครกลับมีอัตราส่วนเงินให้สินเชื่อ/สินทรัพย์รวม สูงที่สุดเมื่อเทียบกับ พ.ศ. 2531 แต่เมื่อมีการเปิดเผยรายละเอียดนี้ไม่ก่อให้เกิดรายได้ที่ธนาคารศรีนคร ล้วนปล่อยสินเชื่อให้กับผู้รับเหมาโครงการสาธารณูปโภค หลายโครงการที่ใช้เม็ดเงินมหาศาล ทั้ง ๆ ที่ช่วงเวลาดังกล่าว ดอกเบี้ยค้างรับได้เป็นสัญญาณแสดงให้เห็นแล้วว่าควรจะปล่อยสินเชื่อให้น้อยลงดังที่ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 5 แห่ง นั้นปล่อยสินเชื่อเทียบกับขนาดของสินทรัพย์ลดลง แต่กลับไปมุ่งแสวงหาผลกำไรตลาดเงินอย่างเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร และตลาดซื้อคืนพันธบัตร โดยเฉพาะกลุ่มธนาคารใหญ่อย่างธนาคารกรุงเทพและธนาคารขนาดกลางอย่างธนาคารกรุงศรีอยุธยา เป็นต้น

4.2 หนี้สินรวม / ส่วนของผู้ถือหุ้น

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพในระหว่าง พ.ศ. 2531-2535 มีอัตราส่วนหนี้สินรวม/ส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ในระดับที่สูงดังนี้ 18.47 เท่า, 20.68 เท่า, 18.39 เท่า, 14.81 เท่า และ 13.69 เท่า การปรับตัวนี้ได้ลดลงมาเมื่อเศรษฐกิจดีในระหว่างพ.ศ. 2536-2539 ดังนี้ 10.71 เท่า, 10.49 เท่า, 10.14 เท่าและ 9.74 เท่า สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้เพิ่มขึ้นถึง 12.64 เท่าแสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ.2540 ธนาคารกรุงเทพได้ก่อหนี้สินในปริมาณที่สูงจึงทำให้อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ในระดับที่สูง

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงเป็นระยะเวลายาวนานในระหว่าง พ.ศ. 2531-2536 ดังนี้ 24.50 เท่า, 21.56 เท่า, 19.7 เท่า, 21.93 เท่า, 17 เท่าและ 17.66 เท่า การปรับตัวสามารถลดลงได้ในระหว่างพ.ศ.2537-2539 ดังนี้ 16 เท่า, 13.27 เท่าและ 13.14 เท่าสำหรับในพ.ศ. 2540 อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ในระดับที่สูงแสดงให้เห็นว่าแม้ระยะเวลาดังกล่าวธนาคารกรุงไทยได้มีการก่อหนี้สินในปริมาณที่สูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยาในระหว่าง พ.ศ. 2531 – 2533 มีอัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ระดับที่สูงดังนี้ 12.81 เท่า, 12.28 เท่าและ 12.29 เท่าการปรับตัวลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2534-2536 ดังนี้ 9.58 เท่า, 10.68 เท่าและ 10.32 เท่าสำหรับในระหว่าง พ.ศ. 2537-2540 อัตราส่วนนี้

ได้เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วครั้งนี้ 13.76 เท่า , 15.13 เท่า , 12.78 เท่า และ 17.84 เท่า แสดงให้เห็นว่าตั้งแต่ พ.ศ. 2537 ธนาคารไดมีการก่อกหนี้ในปริมาณที่สูงทำให้อัตราส่วนหนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้นเพิ่มขึ้นในอัตราที่สูง

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531-2534 ดังนี้ 17.2 เท่า , 17.85 เท่า , 17.32 เท่า และ 14.26 เท่า การปรับตัวลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2535 -2539 ดังนี้ 10.04 เท่า , 11.96 เท่า , 10.97 เท่า , 11.92 เท่า และ 12.16 เท่า สำหรับในพ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงถึง - 24.88 เท่า เนื่องจากผลขาดทุนสุทธิครั้งนั้นผู้ถือหุ้นจึงถูกลดลงทุนจึงทำให้อัตราส่วนคิดลบแสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารศรีนครมีหนี้สินรวมเพิ่มขึ้น และส่วนของผู้ถือหุ้นถูกลดทุนจึงทำให้อัตราส่วนลดต่ำลงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนหนี้สินรวม/ส่วนของผู้ถือหุ้นอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 - 2534 ดังนี้ 14.68 เท่า , 17.56 เท่า , 14.20 เท่า และ 14.85 เท่า การปรับตัวยังอยู่ในระดับที่สูงอีกครั้งในระหว่าง พ.ศ. 2535-2538 ดังนี้ 13.20 เท่า , 12.41 เท่า , 12.25 เท่า และ 13.11 เท่า ใน พ.ศ. 2539 ได้ปรับตัวลดลงมาถึง 10.23 เท่า สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้เพิ่มขึ้นอีกครั้งถึง 13.47 เท่า แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชีย มีการก่อกหนี้สินในปริมาณที่สูงจึงทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้น

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531 - 2535 ดังนี้ 15.56 เท่า , 15.16 เท่า , 20.25 เท่า , 20.77 เท่า และ 18.52 เท่า การปรับตัวได้ลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2536-2539 ดังนี้ 12.84 เท่า , 11.87 เท่า , 12.91 เท่า และ 14.14 เท่าสำหรับในพ.ศ. 2540 ได้มีการปรับตัวเพิ่มสูงถึง 23.57 เท่าแสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารสหธนาคารมีการก่อกหนี้สินในปริมาณที่สูงทำให้ผู้ถือหุ้นรับภาระหนี้สินสูงจึงทำให้อัตราส่วนนี้เพิ่มสูงขึ้น

หนี้สินรวมต่อส่วนของผู้ถือหุ้น อัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงการรับภาระหนี้สินรวมของผู้ถือหุ้นเมื่อ พ.ศ. 2531 -2537 กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่โดยเฉพาะ ธนาคารกรุงไทยนั้นมีอัตราส่วนหนี้สินนี้ค่อนข้างสูง แสดงว่าผู้ถือหุ้นต้องรับภาระหนี้สินสูง และในช่วงเวลาดังกล่าวธนาคารขนาดกลางอย่างธนาคารกรุงศรีอยุธยารับภาระหนี้สินค่อนข้างต่ำมากเมื่อเทียบกับอีก 5 ธนาคาร สำหรับ พ.ศ. 2535-2540 ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนนี้ปรับตัวต่ำลง อัตราส่วนนี้สูงเกินไปก็ไม่ดี เพราะผู้ถือหุ้นลงไม่ยอมรับภาระเรื่องของการชำระหนี้สิน แต่ถ้าต่ำลง ๆ ถึงขั้นคิดลบ ประชาชนย่อมไม่ศรัทธาที่จะมาใช้บริการเนื่องจากส่วนของผู้ถือหุ้นมีมูลค่าที่ลดลง หรือจนกระทั่งคิดลบแสดงถึงผล

ประกอบการที่ขาดทุนจนต้องตัดทุนของส่วนผู้ถือหุ้น นั่นคือ ความรับผิดชอบที่จะชำระหนี้มีน้อยลงหรือแทบจะไม่มีเลย อย่างกรณีของธนาคารศรีนคร เมื่อ พ.ศ. 2540 ที่กราฟดิ่งลงต่ำสุด

4.3 ส่วนของผู้ถือหุ้น / สิ้นทรัพย์รวม

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนผู้ถือหุ้น/สิ้นทรัพย์รวมมีแนวโน้มที่เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ.2531-2539 ดังนี้ 5.14% 4.61% , 5.16% ,6.33% , 6.81% , 8.54% , 8.70% ,8.98% และ 9.31% สำหรับ พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 7.33% แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงเทพมีขนาดทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นลดลงจึงทำให้อัตราส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสิ้นทรัพย์รวมลดลง

ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันในระหว่าง พ.ศ. 2532-2534 ดังนี้ 4.43% , 4.83% และ 4.36% การปรับตัวที่เพิ่มสูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535-2539 ดังนี้ 5.55% , 5.36% , 5.88% , 7.01% และ 7.07% สำหรับในพ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 5.79 % แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงไทยมีขนาดของทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้นลดลงจึงทำให้อัตราส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสิ้นทรัพย์รวมลดลง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนผู้ถือหุ้น/สิ้นทรัพย์รวมอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ.2531-2536 ดังนี้ 7.24% , 7.53% , 7.52% , 9.22 % 8.56% และ 8.53 % การปรับตัวที่ลดลงในระหว่าง พ.ศ. 2537-2538 ดังนี้ 6.78% , 6.01% ใน พ.ศ. 2539 อัตราส่วนเพิ่มสูงขึ้นเป็น 7.26% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ปรับตัวลดลงถึง 5.31 % แสดงให้เห็นว่าธนาคารกรุงศรีอยุธยามีขนาดทุนของส่วนผู้ถือหุ้นลดลงจึงทำให้อัตราส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสิ้นทรัพย์รวมลดลง

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับในระหว่าง พ.ศ. 2531-2533 ดังนี้ 5.49% , 5.30% และ 5.46% อัตราส่วนนี้ได้ปรับตัวสูงในระหว่าง พ.ศ. 2534-2539 นี้ 6.55% , 9.06% , 7.71 % , 8.36% , 7.74% และ 7.60 % สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ปรับตัวที่ลดลงถึง -4.19% เนื่องจากผลประกอบการที่ขาดทุนจึงถูกลดทุนจากส่วนของผู้ถือหุ้น แสดงให้เห็นว่าธนาคารศรีนครมีขนาดทุนของส่วนผู้ถือหุ้นลดลงมากจึงทำให้อัตราส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสิ้นทรัพย์รวมลดลงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนผู้ถือหุ้น/สินทรัพย์รวมอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน ในระหว่าง พ.ศ. 2531-2534 ดังนี้ 6.38% ,5.39% , 6.58% และ 6.31% การปรับตัวที่สูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2535-2539 ดังนี้ 7.04% 7.46% , 7.55% 7.09% และ 8.91% สำหรับใน พ.ศ. 2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงถึง 6.91 % แสดงให้เห็นว่าธนาคารเอเชีย เมื่อ พ.ศ. 2540 ส่วนของผู้ถือหุ้นลดลงจึงทำให้อัตราส่วนผู้ถือหุ้นต่อสินทรัพย์รวมลดลง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่างพ.ศ. 2536-2539 ดังนี้ 7.23% ,7.77%,7.19% และ 6.39% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ลดลงถึง 4.07% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารมีขนาดทุนของส่วนผู้ถือหุ้นลดลงเนื่องจากผลขาดทุนจึงทำให้อัตราส่วนผู้ถือหุ้นต่อสินทรัพย์รวมลดลง

ส่วนของผู้ถือหุ้นต่อสินทรัพย์รวม อัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงขนาดของทุนประกอบการหรือส่วนของผู้ถือหุ้น มีขนาดเป็นสัดส่วนเท่าใดกับขนาดสินทรัพย์รวม ถ้าอัตราส่วนนี้มีขนาดใหญ่ แสดงว่าธนาคารมีทุนประกอบการที่สูงพอเมื่อเทียบกับขนาดของสินทรัพย์ซึ่งถือเป็นอัตราส่วนที่วัดความมั่นคงอย่างหนึ่งของสถาบันการเงิน ที่จะต้องมีเงินทุนเพียงพอต่อการดำเนินงานอย่างการปล่อยสินเชื่อทั้งรายย่อยและตลาดเงิน การรับผิดชอบเงินฝากของประชาชน ฯลฯ ช่วง พ.ศ. 2531-2539 ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม นั้นอัตราส่วนนี้มีแนวโน้มที่เพิ่มขึ้นแต่เมื่อเกิดวิกฤตเศรษฐกิจ พ.ศ. 2540 ผลประกอบการธนาคารพาณิชย์กำไรลดลง ซึ่งบางแห่งถึงขั้นขาดทุนทำให้ส่วนของผู้ถือหุ้นลดต่ำลง ทำให้อัตราส่วนนี้ต่ำลง กลุ่มธนาคารกลางโดยเฉพาะ ธนาคารศรีนครกราฟตกมากที่สุด เนื่องจากผลขาดทุนมากที่สุดทำให้ส่วนผู้ถือหุ้นมีมูลค่าติดลบทำให้อัตราส่วนนี้ต่ำที่สุด

4.4 เงินกองทุน / สินทรัพย์รวม

กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่

ธนาคารกรุงเทพมีอัตราส่วนเงินกองทุน/สินทรัพย์รวมในทิศทางที่เพิ่มขึ้นในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531-2539 ดังนี้ 4.82% , 4.29% ,4.59% ,5.67% , 5.95% , 7.11% , 8.57% ,9.29% และ 9.89% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ลดลงมาเล็กน้อยเป็น 9.66% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารกรุงเทพมีเงินกองทุนในปริมาณที่สูงซึ่งแสดงถึงฐานะความมั่นคงได้เป็นอย่างดีจึงทำให้อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมค่อนข้างสูง

- ธนาคารกรุงไทยมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงขึ้นในระหว่าง พ.ศ. 2537-2540 ดังนี้ 6% , 7.20% 7.98% และ 7.86% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารกรุงไทยมีเงินกองทุนที่เพียงพอจึงทำให้อัตราเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมค่อนข้างสูง

กลุ่มธนาคารขนาดกลาง

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา มีอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมในทิศทางที่เพิ่มขึ้นในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2531-2539 ดังนี้ 6.67% , 6.91% , 6.80% , 8.69% , 7.80% , 7.73% , 7.30% , 7.34% และ 9.19% สำหรับใน พ.ศ.2540 อัตราส่วนได้ปรับตัวลงเป็น 8.02% แสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ. 2540 เนื่องจากเงินกองทุนได้ลดลงจึงทำให้อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมลดลง

ธนาคารศรีนครมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535-2539 ดังนี้ 8.70% , 7.07% 7.28% , 8.05% และ 8.02% สำหรับใน พ.ศ.2540 อัตราส่วนนี้ได้ลดลงถึง -3.52% แสดงให้เห็นว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 เงินกองทุนได้ลดลงมากเนื่องจากผลประกอบการที่ขาดทุนจึงทำให้อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมลดต่ำลงมาก

กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก

ธนาคารเอเชียมีอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมอยู่ในระดับที่สูงในระหว่าง พ.ศ. 2535-2539 ดังนี้ 6.46% , 6.12% , 7.85% , 7.49% และ 9.02% สำหรับใน พ.ศ. 2540 ได้ปรับตัวลดลงเป็น 7.58% แสดงให้เห็นว่า เมื่อ พ.ศ. 2540 ธนาคารเอเชียมีเงินกองทุนลดลงจึงทำให้อัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมลดลง

ธนาคารสหธนาคารมีอัตราส่วนนี้อยู่ในระดับที่สูงระหว่าง พ.ศ. 2536-2540 ดังนี้ 7.04% , 9.52% , 8.49% , 8.28% และ 8.57% แสดงให้เห็นว่าธนาคารสหธนาคารถึงแม้ว่าเมื่อ พ.ศ. 2540 มีผลประกอบการที่ขาดทุนแต่สามารถมีอัตราส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์รวมอยู่ในระดับที่สูงเนื่องจากการรักษาปริมาณเงินกองทุนให้เพียงพอ

เงินกองทุนสินทรัพย์ อัตราส่วนนี้แสดงให้เห็นถึงความเพียงพอของเงินกองทุนเมื่อเทียบกับขนาดของสินทรัพย์ ซึ่งเงินกองทุนโดยเฉพาะเงินกองทุนขั้นที่ 1 หรือ เงินกองทุนหลักส่วนประกอบใหญ่ ๆ คือทุนชำระแล้ว ทุนสำรองตามกฎหมาย เงินสำรอง ถ้วนจะต้องจัดสรรมาจากกำไรสุทธิเมื่อสิ้นงวดบัญชีและกำไรสุทธิคงเหลือหลังจากการจัดสรร โดยผลรวมของเงินกองทุนหลักถ้าขาดทุนแล้ว ก็ย่อมทำให้เงินกองทุนมีมูลค่าลดต่ำลง ยิ่งถ้าขาดทุนมาก ๆ เงินกองทุนจะเสื่อมลงหรือติดลบในที่สุด จาก พ.ศ. 2531 - 2539 อัตราส่วนนี้ล้วนมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นถ้าลดก็ไม่มาก

ไม่หรือเป็นอัตราส่วนที่ติดลบ แต่ พ.ศ. 2540 กลุ่มธนาคารขนาดกลางโดยเฉพาะ ธนาคารศรีนครมีเงินกองทุนที่ต่ำที่สุดถึงขั้นติดลบ จึงทำให้อัตรารัฐบาลนี้ติดลบในที่สุด แสดงให้เห็นว่าธนาคารแห่งนี้จะต้องเพิ่มทุนให้เพียงพอจึงจะดำเนินงานได้ด้วยคามมั่นคง

4.2 การวิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อสินทรัพย์สภาพคล่อง

จากแบบจำลองพื้นฐาน ที่ใช้ในการศึกษา การบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์ไทยนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยดังต่อไปนี้ คือ อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่องอัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์อื่นที่ไม่ใช่สินทรัพย์สภาพคล่อง ความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากของลูกค้าธนาคาร อัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้น ต้นทุนการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอกของธนาคาร และปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ระยะเวลาที่ผ่านมา

นอกจากปัจจัยเหล่านี้แล้ว การศึกษานี้ยังคำนึงถึง ความเป็นฤดูกาลและขนาดของธนาคารด้วย ซึ่งสามารถนำเข้าไปในแบบจำลองในรูปของตัวแปรหุ่น 2 ชุด ได้แก่ S_1 , S_2 และ S_3 สำหรับการศึกษาระบบธนาคารพาณิชย์รายไตรมาสในปี 2531-2541 (ไตรมาสแรก) กับ D1 และ D2 สำหรับการศึกษารายกลุ่ม ธนาคารพาณิชย์ในปี 2537-2541 (มีนาคม) และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องกับปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ เราสามารถทำการศึกษาในแต่ละกรณีศึกษาได้ดังนี้

4.2.1 ผลการศึกษาเมื่อพิจารณาการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง ระบบธนาคารพาณิชย์ไทยรายไตรมาส ปี 2531-2541

เพิ่มตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) S_1 , S_2 และ S_3 เข้าไปในสมการผลการศึกษาที่ได้คือสมการ 4.2.1 โดยค่าในวงเล็บได้สมการคือ ค่า t-Statistic

$$LA = -172,753 + 38,145.9 RLA + 2,302.89 ELR + 0.000000299326 WR$$

(-2.711)* (4.117)* (0.435) (1.917)**

$$+ 908.801 RHOA - 16,827.7 RF + 0.0822274 LA_{t-1} + 6,473.98 S_1$$

(0.954) (-2.408)* (0.669) (0.715)

$$+ 742.357 S_2 - 2,045.98 S_3 + 0.0626007 TA \dots\dots 4.2.1$$

$$(0.074) \quad (-0.229) \quad (5.507)^{***}$$

$$D - W \text{ Statistic} = 1.78121 \quad \text{Adjusted } R^2 = 0.96918, \quad F\text{-Statistic} = 126.79547$$

และ $N = 41$

โดยที่ * แสดงระดับนัยสำคัญที่ 99 %

** แสดงระดับนัยสำคัญที่ 95 % และ *** แสดงระดับความเชื่อ

มั่นที่เกือบ 100 % จากสมการ 4.2.1 จะเห็นได้ว่า อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง ความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากของลูกค้านักการ คำนวณการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอกของธนาคาร และ ปริมาณสินทรัพย์ของระบบธนาคารพาณิชย์เป็นปัจจัยที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99 % และ 95 % โดยผลกระทบของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง สามารถสรุปได้ดังนี้

1. อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง (RLA) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ RLA มีค่าเท่ากับ 38,145.9 นั้นมีค่าเท่ากับ 4.117 แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99 % และมีเครื่องหมายบวกสอดคล้องกับทฤษฎี ถ้าอัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่องสูง (ต่ำ) จะมีผลทำให้ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น (ลดลง) แสดงว่าอัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่องเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกัน

2. ความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากของลูกค้านักการ (WR) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ WR มีค่าเท่ากับ 0.0000000299326 นั้น มีค่าเท่ากับ 1.917 แสดง ถึงความสามารถอธิบายการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95 % และมีเครื่องหมายบวกสอดคล้องกับทฤษฎี ถ้าความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากสูง (ต่ำ) จะมีผลทำให้ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น (ลดลง)แสดงว่า ความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากเป็นตัวแปรที่สามารถนำมาคาดคะเนการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ได้ในทิศทางเดียวกัน

3. ต้นทุนการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอกของธนาคาร (RF) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ RF มีค่าเท่ากับ $-16,827.7$ นั้นมีค่าเท่ากับ 2.408 และมีเครื่องหมายลบขัดแย้งกับทฤษฎี แสดงถึงความสามารถอธิบายการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99% การที่ความสัมพันธ์เป็นลบนี้ขัดแย้งกับแนวคิดที่ว่า เมื่อต้นทุนการกู้ยืมสูง ธนาคารจะมีการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องมากขึ้น แต่สามารถอธิบายได้ด้วย ทฤษฎีความต้องการถือเงิน (Demand for Money) ถ้าอัตราดอกเบี้ยสูง (ต่ำ) จะมีความต้องการถือเงินไว้น้อย (มาก) โดยทั่วไปถ้าอัตราดอกเบี้ยสูง ระบบธนาคารพาณิชย์ย่อมต้องการแสวงหากำไร (Speculative for Money) ในตลาดสินเชื่อ การกู้ยืมระหว่างธนาคารตลาดซื้อคืนพันธบัตร ฯลฯ เราสามารถเห็นเหตุการณ์นี้ชัดเจนในช่วงตลอดระยะเวลาปี พ.ศ. 2540 ทั้งปีจนกระทั่ง พ.ศ. 2541 (ไตรมาสแรก) ธนาคารพาณิชย์ได้บริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง ในตลาดกู้ยืมระหว่างธนาคารและตลาดซื้อคืนพันธบัตร แสดงว่าต้นทุนการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอกธนาคารนำมาคาดคะเนการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่องระบบธนาคารพาณิชย์ได้ในทิศทางตรงข้าม

4. ปริมาณสินทรัพย์ของระบบธนาคารพาณิชย์ (TA) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ TA มีค่าเท่ากับ 0.0626007 นั้นมีค่าเท่ากับ 5.507 แสดงถึงความสามารถอธิบายการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้ ณ ระดับความเชื่อมั่นเกือบ 100% และมีเครื่องหมายบวกสอดคล้องกับทฤษฎี ถ้าปริมาณสินทรัพย์ของระบบธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น (ลดลง) จะมีผลทำให้ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์จะเพิ่มขึ้น (ลดลง) แสดงว่าปริมาณสินทรัพย์เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ได้ในทิศทางเดียวกัน

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่สามารถอธิบายการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์มีดังนี้ (ปี พ.ศ. 2531-2541)

1. อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์อื่นที่ไม่ใช่สินทรัพย์สภาพคล่อง (ประกอบด้วย เงินให้กู้ยืมโดยตรง เงินเบิกเกินบัญชี และเงินซื้อลดตั๋ว) ซึ่งถือว่าการจะปล่อยสินเชื่อให้กับการกู้ประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวด้วยการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องปริมาณเท่าใดนั้น ธนาคารพาณิชย์จะต้องดูภาวะเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและความสามารถในการชำระคืนของตัวผู้กู้ไม่ว่าจะเป็นชนิด

ของหลักประกัน กระแสเงินสดรับทั้งในปัจจุบันและอนาคตของตัวผู้กู้จึงทำให้ตัวแปรนี้ไม่สามารถอธิบายการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ได้

2. อัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้นการที่จะเรียกเก็บเงินตามเช็คได้นั้นขึ้นอยู่กับภาวะเศรษฐกิจ กระแสเงินสดหรือสภาพคล่องภายในกิจการของเจ้าของเช็คเอง จึงถือได้ว่าเป็นความไม่แน่นอนทางการเงิน ที่กระแสเงินสดจะไหลเข้าที่จะทำให้อัตราส่วนสินทรัพย์สภาพคล่องเพิ่มขึ้นหรือ ลดลง ทำให้ยากต่อการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่อง

3. ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ระยะเวลาก่อนหน้า ไม่สามารถอธิบายได้ในการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่อง เนื่องจากตัวแปรต่าง ๆ ข้างต้นได้สะท้อนการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่องไว้อยู่แล้ว นั่นคือการจัดการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องจะต้องเป็นไปตามสถานการณ์เศรษฐกิจจากปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ข้างต้นและการจัดการสภาพคล่องภายในกิจการเอง

4. ความเป็นฤดูกาลในแบบจำลองนี้ไม่ใช่ปัจจัยที่มีนัยสำคัญในการอธิบายการเปลี่ยนแปลงของการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่อง

4.2.2 ผลการศึกษาเมื่อพิจารณาการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องของกลุ่มธนาคารพาณิชย์รายเดือนในปี 2537 - 2541 (มีนาคม)

เพิ่มตัวแปรหุ่น (Dummy Variable) D_1 และ D_2 เข้าไปในสมการผลการศึกษาที่ได้คือสมการ 4.2.2 โดยค่าวงเล็บใต้สมการคือ ค่า t - Statistic

$$\begin{aligned}
 LA = & 72,230.8 - 6,614.97 RLA - 7,283.43 ELR + 0.000000027 WR \\
 & (3.009)a \quad (-2.468)b \quad (-2.970)c \quad (1.007) \\
 & + 1,578.946 RHOA + 4,138.549 RF + 0.676 LA_{t-1} - 35,653.1 D_1 - 25,856.5 D_2 \\
 & (2.276)d \quad (1.477) \quad (10.999)e \quad (-2.516)f \quad (-3.672)g \\
 & + 0.043 TA \dots\dots\dots 4.2.2 \\
 & (5.324)h
 \end{aligned}$$

D - W Statistic = 1.903 Adjusted R² = 0.978, F - Statistic = 761.440 และ N=153

โดยที่ a	แสดงระดับนัยสำคัญที่	99.7%
b	”	98.6%
c	”	99.5%
d	”	97%
e	”	เกือบ 100%
f	”	98.9%

จากสมการ 4.2.2 จะเห็นได้ว่า อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์อื่นที่ไม่ใช่สินทรัพย์สภาพคล่อง อัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้น ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องระยะเวลาก่อนหน้า ขนาดของธนาคารพาณิชย์และขนาดสินทรัพย์ เป็นปัจจัยที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 98.6%, 99.5%, 97%, ~100% และ 98.9% โดยผลกระทบของตัวแปรต่าง ๆ ที่มีต่อการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องสามารถสรุปได้ดังนี้

1. อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง (RLA) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ RLA มีค่าเท่ากับ -6,614.97 นั้น มีค่าเท่ากับ -2.468 และมีเครื่องหมายเป็นลบขัดแย้งกับทฤษฎี แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 98.6% ในช่วงปี พ.ศ 2537 - 2541 มีเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจที่แตกต่างจากอดีต เนื่องจากอัตราดอกเบี้ยที่ฝากธนาคารพาณิชย์อื่น (Interbank Deposit rate) และ หลักทรัพย์ที่ปราศจากภาระผูกพันมีอัตราดอกเบี้ยที่สูงมาก เนื่องจากโดยเฉพาะตั้งแต่ 2 กรกฎาคม 2540 เป็นต้นมา นโยบายตรึงอัตราดอกเบี้ยที่สูงเพื่อรักษาเสถียรภาพของค่าเงิน จึงเป็นเหตุผลที่ทำให้กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องที่ธนาคารพาณิชย์จะดำรงไว้ลดลง แสดงว่าอัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่องเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องในทิศทางตรงข้าม

2. อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์อื่นที่ไม่ใช่สินทรัพย์สภาพคล่อง (ELR) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ ELR มีค่าเท่ากับ -2.970 และมีเครื่องหมายเป็นลบสอดคล้องกับทฤษฎี แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 99.5% ระหว่างปี พ.ศ. 2537 -2539 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจรุ่งเรืองและไม่มีปัญหาหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ ความสามารถในการทำกำไรของธนาคารพาณิชย์อยู่ที่การใช้สินทรัพย์สภาพคล่องเป็นเครื่องมือในการปล่อยสินเชื่อ ประกอบกับเศรษฐกิจอยู่ในภาวะขาขึ้นทำให้มีกระแสเงินจากการชำระหนี้กู้ยืมกลับคืน ทำให้ธนาคารพาณิชย์ทั้ง 3 กลุ่ม มีการจัดการสินทรัพย์สภาพคล่องเพื่อการปล่อยกู้มากขึ้น แสดงว่าอัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์อื่นที่มีสินทรัพย์สภาพคล่องเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องในทิศทางตรงข้าม

3. อัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้น (RHOA) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ RHOA มีค่าเท่ากับ $1,578.946$ นั้น มีค่าเท่ากับ 2.276 และมีเครื่องหมายเป็นบวกขัดแย้งกับทฤษฎีแสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 97% อาจจะสามารถอธิบายได้ว่าในช่วงที่อัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้นสูงขึ้น นั่นคือจำนวนเงินจากเช็คที่เรียกเก็บได้มีมูลค่าที่สูงขึ้น ทำให้สินทรัพย์สภาพคล่องสูงขึ้น ประกอบกับฐานะสภาพคล่องของผู้กู้ยืมจากเงินเบิกเกินบัญชีดี จึงทำให้เงินไหลเข้าจากการชำระคืนสูง ทำให้สัดส่วนสินทรัพย์สภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์จึงอาจสูงขึ้นได้ อธิบายได้ว่า ถ้าอัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้นเพิ่มขึ้น ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องที่ธนาคารพาณิชย์จะดำรงไว้เพิ่มขึ้น แสดงว่าอัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืนทั้งสิ้นเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องในทิศทางเดียวกัน

4. ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องระยะเวลาก่อนหน้า (LA_{t-1}) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ LA_{t-1} มีค่าเท่ากับ 0.676 นั้น มีค่าเท่ากับ 10.999 แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น เกือบ 100% ถ้าปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องระยะเวลาก่อนหน้าเพิ่มขึ้น (ลดลง) จะมีผลทำให้ ปริมาณสินทรัพย์ สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์จะดำรงไว้เพิ่มขึ้น (ลดลง) แสดงว่าตัวแปรปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องระยะเวลาก่อนหน้าก็เป็นข้อมูลที่สามารถนำมาคาดคะเนได้

5. ตัวแปรหุ่นธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ (D_1) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานของ D_1 -35,653.1 นั้น มีค่าเท่ากับ -2.516 แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่น 98.9%

6. ตัวแปรหุ่นธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง (D_2) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่าสัมประสิทธิ์ของ D_2 -25,856.5 นั้น มีค่าเท่ากับ -3.672 แสดงถึงความสามารถอธิบายถึงการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่อง ได้อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นเกือบ 100% การใส่ตัวแปรหุ่น D_1 และ D_2 เมื่อพิจารณา ระดับความเชื่อมั่นทั้ง 2 กรณีแล้ว แสดงให้เห็นว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ ดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องในสัดส่วนที่น้อย เมื่อเทียบกับกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง และกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็ก ซึ่งดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องในสัดส่วนที่มาก เนื่องจากกลุ่มธนาคารพาณิชย์มีความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบในด้านจำนวนสาขาที่มีมากอันเนื่องมาจากความเพียงพอของเงินกองทุน และผลประโยชน์ที่ค้ำจุนทำให้ขยายสาขาสามารถรองรับปริมาณธุรกรรม ทำให้ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องไม่ต้องดำรงไว้เกินความจำเป็น

7. ปริมาณสินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์ (TA) ค่า t ratio สำหรับการทดสอบสมมติฐานที่ว่า สัมประสิทธิ์ของ TA มีค่าเท่ากับ 0.043 นั้น มีค่าเท่ากับ 5.234 แสดงถึงความสามารถอธิบายการบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องได้ ณ ระดับความเชื่อมั่นเกือบ 100% และมีเครื่องหมายบวกสอดคล้องกับทฤษฎี ถ้าปริมาณสินทรัพย์ของธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น (ลดลง) จะมีผลทำให้ ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์เพิ่มขึ้น (ลดลง) แสดงว่าปริมาณสินทรัพย์เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการกำหนดสินทรัพย์สภาพคล่องของระบบธนาคารพาณิชย์ได้ในทิศทางเดียวกัน

สำหรับตัวแปรอื่น ๆ ที่ไม่สามารถอธิบายการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของกลุ่ม ธนาคารพาณิชย์ มีดังนี้ (ปี พ.ศ. 2537 - 2541 มีนาคม)

1. ความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากของลูกค้า เนื่องจากในช่วงระยะเวลาที่ศึกษาตั้งแต่ พ.ศ. 2537 - 2541 โครงสร้างเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ไทยเป็นสัดส่วนของเงินฝากประจำในอัตราที่สูงมาก เมื่อเทียบกับเงินฝากชนิดกระแสรายวัน และเงินฝากออมทรัพย์เพราะฉะนั้นจึงถือว่าเป็นเม็ดเงินที่มีการเคลื่อนไหวที่น้อย ทำให้การคาดคะเนสินทรัพย์สภาพคล่องคำนึงถึงตัวแปรชนิดนี้น้อย

2. ต้นทุนการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอก ในระยะเวลาที่ศึกษาเป็นเพียงระยะสั้น ๑
เพียงเดือนต่อเดือน จึงมีอาจเป็นตัวแปรสำคัญกำหนดปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องได้

ตาราง 4.1 การเปรียบเทียบผลการศึกษาที่ได้จากแบบจำลองการศึกษา

ตัวแปรและผลการศึกษา	กรณี	
	4.2.1	4.2.2
RLA	38,145.9 (4.117)*	-6,614.97 (-2.468)b
ELR	2,302.89 (0.435)	-7,283.43 (-2.970)c
WR	0.0000000299326 (1.917)**	0.000000027 (1.007)
RHOA	908.801 (0.954)	1,578.946 (2.276)d
RF	-16,827.7 (-2.408)*	4,138.549 (1.477)
LA _{t-1}	0.0822274 (0.669)	0.676 (10.999e)
Dummy Variabe	6,473.98S ₁ (0.715)	-35,653.1D ₁ (-2.516)f
	742.357S ₂ (0.074)	-25,856.5D ₂ (-3,672)e
	-2,075.98S ₃ (0.229)	
TA	0.0626007 (5.507)***	0.043 (5.324)e

ข้อสรุป

1. ผลการศึกษาในกรณี 4.2.1 การบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องขึ้นอยู่กับตัวแปร ขนาดของสินทรัพย์ (TA) อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง (RLA) ต้นทุนการกู้ยืมจากแหล่งเงินทุนภายนอก (RF) และความเสี่ยงในการเบิกถอนเงินฝากของลูกค้า (WR) ถ้าดับ

2. ผลการศึกษาในกรณี 4.2.2 การบริหารสินทรัพย์สภาพคล่องขึ้นอยู่กับตัวแปร ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องระยะเวลาก่อนหน้า (LA_{t-1}) ขนาดของสินทรัพย์ (TA) ตัวแปรหุ่นของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง (D_2) อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์ที่ไม่ใช่สินทรัพย์สภาพคล่อง (ELR) ตัวแปรหุ่นของกลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ (D_1) อัตราผลตอบแทนจากการถือสินทรัพย์สภาพคล่อง (RLA) และอัตราส่วนของจำนวนเงินที่เรียกเก็บได้ตามเช็คคืนกับจำนวนเงินตามเช็คคืน (RHOA) ตามลำดับ